

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

15. ÅRGANG NR. 6 DECEMBER 2001

Jo, det *er* islam

Lige siden terrorfesten i USA begyndte 11. september, har vi fra alle korrekte medier og politikere, også USAs, i tide og utide måttet lægge ører til evindelige påstande om, at terroren skam ikke har noget med islam at gøre, men at det kun er et lille mindretal af fanatiske, fundamentalistiske muhamedanere omkring hr. bin Laden og hans al-Qaeda-netværk, der er skyldige, og at alt nok bliver godt og normalt igen, når blot man får ham og hans djævelskab rykket op med rode.

Man kan spørge, hvor naive vi egentlig anses for at være. Men når man tænker på, hvor naive det store flertal i Vesten og her i Danmark hidtil har været, bør man dog vist ikke undre sig over den nuværende snak selv efter anskuelsesundervisningen i USA.

Virkeligheden er jo, at det, vi har set, har sin dybeste rod i selve muhamedanismen, som den kommer til orde i den *koran*, som for enhver troende muslim er det urokkelige grundlag for livet på jorden, og i de udbygninger i *hadith* og *sharia*, som skal fuldende troens fuldstændige beherskelse af muslimens hele liv og færden.

Sandheden er, at islam er en undertrykkende og aggressiv ideologi af en totalitær støbning, der ikke står tilbage for hverken kommunisme, nazisme eller nogen anden ideologi, der vil beherske ethvert menneskes hele liv, dets tænkemåde og handlinger i alle henseender. Og at islam hviler på en fuldstændig værdiforagt over for alle andre end sine tilhængere,

der betragtes som stående over alle andre, hvorfor disse enten bør blive muslimer, om nødvendigt ved sværdets hjælp, eller også kun bør kunne leve på islams nåde og til dens nytte.

Adskillige steder i både koranen og i islamiske lederes læresætninger gør disse grundforhold aldeles klare. Og man skal ikke lade sig narre af benægtende eller beroligende ytringer fra ledende muslimer i samfund, hvor islam endnu ikke har magten. I kraft af det islamiske *taqija*-begreb har muslimer nemlig lov til, ja måske pligt til at forstille sig eller rent ud sagt lyve over for vantrø, når det fremmer islams sag. Vi kan roligt regne med, at meget af det, der fremkommer fra muhamedansk side, falder ind under dette *taqija*-begreb. Jævnlig fristes man til at tro, at også en del af vore meningskorrekte politikere og medieherskere gør brug af det.

Om man vil betegne islam som en verdensforbrydelse, om nok være op til ens temperament og skelen til straffelovens diskriminerende ytringsundertrykkelsesparagraf 266 b, men den aktuelle næsten skingre gentagelse af påstanden om, at islam og terrorisme mod Vestens tro, kultur og civilisation absolut ikke har det mindste med hinanden at gøre, må siges at repræsentere enten en selvmorderisk naivitet eller en bortforklaring og benægtelse af soleklare kendsgerninger, der kan tage konkurrencen op med islams *taqija*.

Læs videre side 2, 3, 5 og 29.

Go´dag mand økseskaft!

Den Danske Forenings korrespondance med det nye "Akademi for Migrationsstudier" og med Dansk Kvindesamfund dokumenterer upåvirkelig blindhed.

Side 8.

Island for islændinge

Hidtil har Island været en torn i øjet på dem, der har prædikeret "udviklingens uundgåelighed" og de små landes overflødighed. Men nu trues øen af muhamedanerbyrde.

Side 13.

Kors og bånd og stjerner

Fremover vil hvert nummer af Dan-skeren bringe et portræt af en magt-havende fra vor 68'er elite. Vi går bag om facaden. Første offer er Bjørn Erichsen.

Side 17.

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af økonomiske og politiske interesser, at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 250 kr. om året. Indmeldelses- og bestillingskupon se side 32. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el.lign.

Foreningens adresse:

Postboks 411, 8100 Århus C.

Telefonsekretariat:

Tlf. 86 13 24 01

Fax 70 25 24 01

Giro: 454-7551

E-mail:

Danskeren@Danskeren.dk

Internet:

<http://www.dendanskeforening.dk>

Redaktion:

Dr. phil. Sune Dalgård (ansvarshavende)

Cand. mag. Peter Neerup Buhl

Styrelsen:

Bibliotekar Harry Vinter (formand),

tlf. og fax. 46 36 66 66

e-mail: vinter@worldonline.dk

Murer Poul Vinther Jensen (næstformand),

tlf. 23 23 27 12

e-mail: poul_vinther@hotmail.com

Dr. phil. Sune Dalgård (ansv. red.),

tlf. og fax. 32 55 18 02

Cand. mag. Peter Neerup Buhl (red.),

tlf. 47 74 95 50

e-mail: pnbuhl@hotmail.com

Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch,

tlf. 49 19 15 54, fax. 49 19 18 54

Sekretær Keld Rasmussen,

tlf. 36 75 18 41

e-mail: otier@get2net.dk

Assistent Louise Friis Jensen,

tlf. 26 56 54 69

Suppleanter:

Afdelingsforstander P. H. Bering,

tlf. 98 14 71 12

Sygeplejerske Kirsten Fogt,

tlf. 97 42 91 31

Lærer Verner Holm,

tlf. 55 73 19 13

Ondskabens Imperium

Herboende muslimer ønsker Danmark omdannet til en muslimsk stat med det 7. århundredes Arabien som forbillede.

Ønsket viser de pågældendes irrationelle tankegang og illustrerer således på udmærket vis, hvorfor det står så elendigt til i alle muslimske samfund.

De pågældende eller deres forældre er jo netop kommet til Danmark for at slippe væk fra de forfærdelige forhold, som hersker i alle samfund, hvor muslimer er i flertal.

For de allerfleste er tilværelsen i de muslimske lande glædes- og trøstesløs, og unge mennesker har intet højere ønske i livet end at slippe bort fra elendigheden og komme til at bo i et land, hvor flittige og kreative kristne og andre ikke-muslimer sørger for, at der er velordnede og leveværdige forhold.

Ingen ønsker med deres gode vilje at rejse den modsatte vej!

Ingen steder i verden har muslimer det så godt, som når de lever som mindretal i kristne eller andre ikke-muslimske samfund. Der bliver sørget for dem i alle ender og kanter. De har tag over hovedet, mad på bordet, uddannelse til børnene, hospitaler til de syge, osv. Altsammen stilles til rådighed uden det mindste krav om modydelse.

Hvordan herboende muslimer kan ønske disse forhold ombyttet med den elendighed, som de rejste fra i deres hjemlande, er en gåde for de fleste danskere.

Forklaringen skal søges i muslimsk tankegangs manglende dynamik. Muslimerne tror, at velstanden i Danmark og andre ikke-muslimske samfund er noget naturgivet, som altid vil være her, selvom man ændrer samfundets indretning.

Derfor forstår de heller ikke, at den manglende velstand i muslimske samfund er en konsekvens af, at al tankegang base-

res på Koranens ord, hvorfor den må være blottet for fleksibilitet, nytænkning og opfindsomhed. Når man mener, at svarene på alle tilværelsens spørgsmål skal findes i en gammel bog kaldet Koranen, er der jo ingen grund til at tænke selv. Man må faktisk ikke tænke selv. Derfor forstener både hjerner og hjerter.

Og derfor kan muslimer i Danmark finde på at ønske sig en muslimsk stat.

Det ville være synd for dem selv, hvis de fik den. Danmark ville blive forvandlet til et helvede af overbefolkning, ufrihed og fattigdom; og det er jo ikke særlig morsomt – heller ikke for muslimer.

Men de kunne selvfølgelig genudvandre – til et sted, hvor ikke-muslimer sørger for ordnede og menneskeværdige forhold.

Og sådan kan det jo fortsætte, indtil hele Jorden er forvandlet til en overbefolket ørken, hvor alle lever i sult og elendighed. Til glæde for ingen.

Det er dog stadig muligt at undgå, at det går så galt. Men muslimernes høje fertilitetsrate gør, at det haster.

Vi må for det første se i øjnene, at islam ikke blot er en religion, men i lige så høj grad er en totalitær politisk ideologi.

Vi må derfor standse enhver indvandring af personer, som bekender sig til denne ideologi, ligesom USA forbyder indvandring af kommunister.

Dernæst må alle muslimer hjemsendes, hvis deres ophold ikke er begrundet med opretholdelse af diplomatiske forbindelser eller lignende, eller de i særlig grad er indlevet i det danske samfund og beviser deres loyalitet mod dette. Mange års uansvarlig udlændingepolitik, har gjort disse foranstaltninger nødvendige.

At undlade at udføre dem, vil være en forbrydelse mod vore efterkommere.

Enhver tvivl bør komme vore børn til gode!

Indhold

Begrebet Taqija i islam	3	Den nødvendige identifikation	
Intolerance, løgn og uduelighed	5	af fjenden	15
Brevkassen	8	Danskens vej til ror og magt	17
Set på nettet	10	Danmark Rundt	17
Hvem besætter	11	Verden Rundt	19
Dyreværnsforeninger og halal-slagtning . .	12	Bøger og tidsskrifter	22
Island fyrir islendingar!	13	Foreningsnyt	29

Begrebet Taqija i islam

Informationsfolder udgivet af foreningen Dansk Kultur om islams brug af lovlige løgn. Taqija er islams lovlige dispensation til at lyve overfor "vantro", dvs. ikke-muslimer og myndigheder, kontorer, politi og domstole. Ideen er at skabe forvirring, sløre sandheden og få modstandere til at argumentere imod hinanden, således at islams sag fremmes og personens ære reddes.

Forhandlingssituationer med overbeviste muslimer kan give problemer. Man oplever ofte, at muslimer ikke accepterer et "nej" eller en begrundelse med henvisning til de gældende regler. De tror, at blot de bliver ved med at presse på, vil modparten give efter. Når denne naturligt nok afslår erkendtligheder og psykisk pres, kan samtalen helt løbe af sporet: Vrede, krænket æresfølelse og opbragte familiedømmer. Betragter en muslim forhandlingspartneren som modstander eller del af et såkaldt "vantro system", kan han lovligt lyve: specielt for at opnå en fordel for muslimsk religion, islamiske love, skikke og forordninger, eller hvis han føler, at han befinder sig i en kampsituation. Da kan han forvirre "fjenden".

Godt nok er løgne syndige, ”men ikke, hvor de udtales til en muslims bedste eller for at redde ham fra en katastrofe” (“The 4. Conference of the Academy of Islamic Research”, Kairo 1970).

Teologisk rækker ideen om taqija tilbage i tiden. "Islams bevis", den store teolog Al Ghazali (1056-1111) udtrykte det sådan: **"Af og til er det din pligt at lyve.... vi må lyve, dersom sandheden fører til ubehagelige resultater, men sig sandheden, når den fører til gode resultater"**.

Muhammad lærte os at lyve (taqija i shia-islam)

"Folk siger, 'Lyv ikke'. Men dette gælder ikke, når vi tjener Allah. Han lærte mennesket at lyve, således at vi kan redde os i vanskelige øjeblikke og forvirre vore fjender. Skulle vi holde os til sandheden med den konsekvens, at troen udsættes for fare eller nederlag? Nej. Folk siger: 'Slå ikke ihjel'. Men den Almægtige lærte os, hvordan man slår ihjel. Hvorfor skulle vi ikke slå ihjel, når det er nødvendigt for at sikre troens sejr?...Bedrag, svindel,

konspiration, snyd, tyveri og mord er ikke andet end midler. I sig selv er det hverken godt eller dårligt, uden de hensigter, der lå bag. Se på en køkkenkniv. Er den god eller dårlig? En husmor kan skære kød med den. Og en af islams soldater kan genbore hjertet på et skadedyr" (Teologen M. Navab-Safavi i A. Taheri: "Holy Terror").

En af islams doktriner er læren om "taqija", den religiøse dispensation, som muslimer har til midlertidig at fornægte troen for eks. i en forhandlingssituation, således at denne kan spille et fordækt spil, når det er gavnligt for sagen og for at forvirre en modpart af anden religiøs observans. Det kan gå så vidt, at en muslim, hvis det kræves af situationen, kan sværge falsk med hånden på Koranen. (Et kendt eksempel findes i dokumentarromanen: "Ikke uden min datter"). Dette kan endog gøres overfor en ikke-muslimsk ægtefælle. Denne dispensation har alvorlige følger, når man skal vurdere værdien af aftaler, samtaler og forlig, da "taqija" har en direkte nedbrydende virkning for troværdigheden. Den bruges desværre i

mange sammenhænge: asylansøgninger, tilladelser, skat, ansøgninger, og især i forhandlingssituationer med "vantro systemer" eller såkaldte "illegitime systemer" (offentlige myndigheder).

Kun sjældent indrømmes brugen af taqija, som i et indlæg af formanden for muslimske studerende i Danmark ("Islamic Student Organisation") Jahamir F. Abdallah i et indlæg i Ekstra Bladet 6.4.97: "...vi er stolte af at være muslimer og finder os ikke i at blive hundset med af ikke-troende. Vi er ingens kulier mere...den tid er forbi.. At muslimer får flere børn end danskerne, at det sociale system bliver udnyttet, osv. kan I kun takke jer selv for. *Den kloge narrer den mindre kloge*". At indrømme brugen af taqija er egentlig imod selve metoden, da det netop er den narrede parts manglende viden om brugen af taqija, som forvirrer. Den tyske muslimske forfatter og filosof M.A. Rassoul anbefaler i sin bog "Allahs letzte Botschaft, Argumente für den Dialog mit Christen", at forvirre dialogpartneren ved at føre ham bag lyset. Argumentet henter han i *Sura 4,142*: "*Sandelig, hyklerne forsøger at overlister Allah, men han vil overlister dem*".

Undertiden møder man bl. sunnimuslimer den påstand, at taqija kun findes i Shia-islam (f.eks. imam Leon Soudari i "Kommentar", Kristl. Dagblad juli 98). Forskellen mellem shia- og sunnimuslimer er i denne sammenhæng, at taqija er udbredt blandt sunnimuslimer, men påbudt blandt shiamuslimer. Især når en muslim befinder sig i en uheldig eller umulig situation, hvor det gælder om at opnå fordele for islam eller sig selv. Taqija er et strategisk middel for at forvirre omgivelserne. Taqija kan også oversættes og tolkes med ordet "forsigtighed", hvilket betyder, at den sande muslim i vanskelige situationer bør skjule sine egentlige hensigter. Dette at "skjule sandheden" har "forstillelsen" som konsekvens.

Dette gælder f. eks. Korantolkningen, hvor man overfor den uvidende vantro fremhæver de blide Koranvers fra Muhammads tidlige år. Men disse vers er i modstrid med de senere Koranvers, hvor profeten fremhæver, hvordan den fromme muslim med hårdhed skal underkaste de vantro og udrydde dem, hvis de nægter underkastelse. (Sura 4.92 Islams fuldmagt over de vantro: Sura 47.4, Sura 8 og 9. Overfor de vantro skal muslimerne henvises til et korancitat, som er sat ud af kraft (abrogeret): "Der er ikke tvang i religionen" og således snyde den vantro og vække hans interesse).

Begrundelsen for taqija er, at Allah snød sine fjender. Han snød dem ved ikke at lade Jesus dø. Islam nægter derfor, at Jesus blev korsfæstet ("det så kun sådan ud, det forekom dem sådan"). Denne lære overtog profeten fra sekten "doketisterne".

Muhammed praktiserede taqija, han snød sine modstandere, siger islamiske teologer som begrundelse for metoden. Her henvises til "Freden ved Al-Hudabija", hvor Muhammad narrede sine modstandere. Overenskomsten ved Hudabija havde kun som formål ved forstillelse at få modstanderne til at tro, at han havde gode hensigter. Fredsaftalen var dog kun beregnet på at samle kræfter til den endelige underkastelse af modstanderne i Mekka, hvilket lykkedes. Med aftalen fik han adgang til byens hjerte, hvor han boede til han og hans tilhænger kunne tage magten indefra.

Sunnimuslimer i Vesten fornægter overfor ikke-muslimer eksistensen af taqija. Den konsekvente fornægtelse af, at man anvender forstillelse overfor enkeltpersoner og "vantrø" myndigheder er en del af selve metoden i taqija. Ofte medfører det grænseløs forvirring hos modstanderen eller de forhandlende myndigheder, når de ofte langt senere opdager det. Det har endog medført, at enkelte bøger og leksika om islam fejlagtigt anfører at taqija kun bruges af shiamuslimer. Anbefalingen af løgn i form af taqija, som fandt sted på "The 4. Conference of Islamic Research" som en god og brugbar metode blandt sunnimuslimer, er yderst betydningsfuld, idet sådanne udtalelser fra Kairos Al Azar universitet må anses som normgivende for sunnimuslimer.

Et kendt eksempel på aktiv anvendelse af taqija, for at forvirre modstanderen ved løgn, kendes fra det overvejende sunnimuslimske land Tyrkiet, hvor Erbakan, politisk leder for den tredjedel af vælgerne, der stemmer fundamentalistisk i Tyrkiet, aldrig har fortiet brugen af taqija. (Søsterbevægelsen i Danmark er Milli Görüs, DMGT).

Assia Harwazinski (tysk islamforsker) henviser til, at brugen af taqija er så almindelig for mange muslimer, at det er en "slags overlevelseskunst", en måde at leve på, både på det personlige plan, men også i islamiske bevægelser, der både har en skjult dagsorden og en åben dagsorden.

De mest yderliggående er undertiden de mest ærlige, da de ofte af lutter iver ikke kan holde sig tilbage. Pudsigt nok bruges taqija ofte mere bevidst blandt personer, som man i Vesten anser som moderate. Evnen til at bruge taqija ved at udnytte den "vantrøs" naivitet forplumrer samtalen og forståelsen i den grad, at det undertiden kan være yderst svært at se, hvem der har ret. Metoden har som et vigtigt mål at få ikkemuslimer til indbyrdes at blive uenige! Derfor indledes ofte med en af følgende påstande:

- 1.a) "Taqija findes ikke", b) "det bruges kun af shiamuslimer", c) "Det bruges kun af yderliggående".
2. "Ikke-muslimer har det godt, hvor muslimer har flertallet".
3. Jihad skal kun forstås som anstrengelse for freden og troen.
4. Islam er et eksempel på verdens mest tolerante religion.
5. Ordet "islam" skal oversættes med fred, hvilket viser islams sande indhold (slm= salama= fred). Problemet er blot, at ordet "islam" faktisk betyder "underkastelse".

Tager en muslim udgangspunkt i en af disse sætninger ved man, at der bruges "forstillelse", for at forvirre eller skabe interesse hos modparten. Derudover kan ofte forventes taqija, hvis en muslim gør et stort nummer ud af de abrogerede (ophævede) Koranvers, for eks. verset: "Der er ingen tvang i religionen".

Taqija overfor vantro indledes gennemgående med Koranverset: "Tvang findes ikke i Koranen", og påstanden: "islam er en tolerant religion", "andre religioner har det godt, hvor islams system hersker". At Koranverset er ugyldigt for ortodokse muslimer forties. I de muslimske lande bruges i stedet de voldsomt diskriminerende vers, der forvandler islamiske lande til gennemførte apartheid-systemer. Prof. Spuler Stegeman giver eksempler på, hvordan taqija i Tyskland bruges overfor tyske myndigheder, offentlige kontorer også af sunnier. Kilder for sunniislams brug af taqija er A. Harwazinski, Gibb og Kramer og "Zentrum für Türkeistudien".

Taqija anvendes især overfor såkaldte vantro myndigheder, dvs. politi, domstole og myndigheder af enhver art, som ikke accepterer eller underordner sig islamisk lov. Nogle gange kan myndigheder forbløffes over de utrolige og helt usandsyn-

lige historier, som bruges blot med det formål at forvirre. Da flertallet aldrig har hørt om taqija, tolkes det som sygelig tilbøjelighed til løgn, da det sjældent forbindes med noget religiøst. Reaktionen er derfor undren og opgiven. Netop det sidste, at myndigheden eller personen opgiver, er et tilsigtet mål for taqija. Accepterer myndigheden islamisk dominans og underordner sig alle krav, dæmpes brugen af taqija.

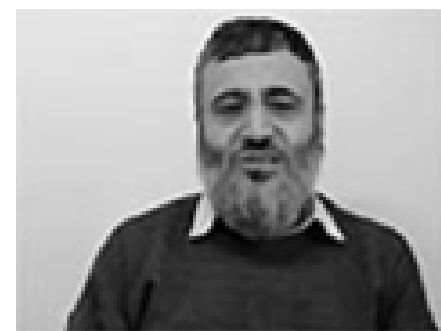
"Folk siger, 'Lyv ikke'. Men dette gælder ikke, når vi tjener Allah." (Muhammad Navab-Safavi).

Amir Taheri, tidligere redaktør i Teheran, peger i sin bog "Holy Terror" på "Skridt for skridt-metoden" i taqija:

"Hvis den rettroende ikke har tilstrækkelig magt til at gennemføre islam her og nu, må han gå gennem flere stadier. Han må starte med at fremme islam gennem propaganda. Men midlerne kan i øvrigt omfatte alt lige fra etableringen af koranskoler og til snigmord (Det engelske ord for snigmorder "assassin" er direkte overtaget fra arabisk). Løgn er acceptabel, når det er nødvendigt for at beskytte troens højere interesser...Midlertidige tilbage-tog i taktisk øjemed for at vildlede fjenden eller som forberedelse til næste slag ("negira") er tilladelige."

www.danskkultur.dk

Iman Abu Laban, der med typisk taqija-adfærd grinede de danske medier op i ansigtet, da han benægtede sin støtte til terror.

Intolerance, løgn og uduelighed

En virkelighedsnær dom over den islamiske verdens aktuelle udtryk må målt med en vestlig alen nødvendigvis blive hård. Men al seriøs dokumentation underbygger den. Muhamedanernes standard vil ikke "berige" os, men bringe os ned på et lavere civilisationsniveau.

Af Peter Neerup Buhl

Hvordan kan det mon være, at den kulturelle "berigelse" af vort samfund er særlig synlig i fængslerne, på diverse behandlings- og krisehjem, på fødegangene og i køerne til sociale sektorens ydelser? Mon filosofen Thomas Sowell skulle have ret, når han (se Danskeren 2001 nr. 1) hævder, at der virkelig findes kultur-hierarkier, at altså nogle kulturer er bedre end andre til at nå de mål, som individer fra alle kulturer attrår? Hvorved medlemmer af den kultur, der er handicappet mht. at nå målene, uundgåeligt bliver snyltere hos vinderkulturen, der samtidig hades og kritiseres netop for sine fortrin. Og hades i særlig grad af de misundelige men udelige kulturfremmede, som dog mest af alle ensidigt nyder godt af den objektivt bedste kulturs frugter.

I sin fortræffelige Politiken-kronik "Den islamiske intolerance" 7. september 2001 skrev Peter Desmond Green: "At det ikke er lykkedes for de liberale demokratiske ideer at slå rødder i muslimske lande, har sin forklaring i den islamiske kulturs ugæstfri natur og intolerance. Det er den iboende intolerance, der har forsinket fremskridtet i den islamiske kultur og forlænget tortur, intern strid og lukket-hed." Green uddyber med eksempler og konkluderer: "Intolerance i den islamiske kultur er ikke noget nyt. Det skyldes, at det altid har påhvilet enhver muslim at følge profeten, efterfølge hans handlinger og vise foragt for alle afvigelser og alt, der ikke er islamisk." Islams notorisk dårlige forhold til menneskerettigheder underbyggedes i en Politiken-kronik 26. september 2001.

Kronikkernes oplysninger bekræftedes til fulde af udtalelserne på Islam-konferencen i København i september: "Koranen byder os ikke at søge strid og diskussion - bortset fra med dem, som overtræder Koranens love!", udtalte således sheik Salin Bin Abdul Aziz Bin Muhammad Al-Shaikh, Saudiarabiens minister for islamiske anliggender.

Danske politikere skal ikke regne med at få muslimernes stemmer ved kommunal- og folketingsvalgene, hvis de ikke

imødekommer muslimske ønsker, udtalte den saudiarabiske justitsminister på samme conference, hvor der ifølge Jyllands-Posten herskede en "aggressiv tone". Ministeren "vil have Islam gjort større i Danmark".

Hertil får han jo i Danmark støtte fra det Radikale Venstre, ikke mindst fra dette partis muhamedanske medlemmer. Disses organisation Minhaj-ul-quran sminker sig på traditionel muhamedansk manér med en "moderat" facade; det samme gør deres radikale partifælle Naser Khader. Men i Ekstra Bladet 8. september plumpede han igennem og afslørede sin indre svinehund, idet han side-stillede Glistrup og nazisme. Lige så troværdig fremstod B.T.s muhamedanske brevkassevært, Rushy Rashid, da hun dagen efter svarede en islam-bekymret dansker, at islam "giver kvinden en meget stor frihed til at tage vare på sit eget liv". Muhamedanernes vilje til forstillelse og skønmalerisk løgn over for os vantro (deres velkendte "taqija", se Dansk Kulturs folder gengivet i nærværende blad s. 3) nåede et højdepunkt, da de hyklerisk og ud fra rent taktiske overvejelser tog afstand fra terroren mod USA 11. september. Imam Abulaban holdt tre dage efter fredagsbøn i København, hvorunder han udtrykte manglende sorg over ofrene i USA. En terrorkspert fra det skotske St. Andrews Universitet afslørede i DR-tv 16. september Abulabans forbindelser med Osama bin Laden, men i et interview benægtede imamen frækt grinende både sine udtalelser og sine forbindelser. Og i det danske samfund tror de fleste jo pr. refleks på, hvad folk siger, uvidende om islams traditionelle ondsksfulde taktik.

Denne taktik minder om kommunismens fremfærd under den kolde krig, beskrevet af KGB-obersten Oleg Gordievskij: "I levede i et åbent demokrati, hvor I tog det for givet, at en mand talte sandt, i hvert fald indtil det modsatte var bevist. Men vi i KGB var ansat til at sprede løgne. Vi levede på en løgn, vi levede af at udbrede Kremles løgne, og vi gjorde vort bedste for, at I danskere skulle tro, at løgn var sandt, at sort var hvidt. KGB søgte ikke blot at udspionere jeres regering og

samfundsinstitutioner – KGB søgte også at voldtage jeres offentlige mening. – Vi KGB-officerer var pr. profession uærlige, og vi havde ikke venlige hensigter, når vi optrådte som smilende og ræsonnable diplomater over for jeres politikere og journalister." De muhamedanske imamer og deres disciple er også pr. profession uærlige og fortæller os det stik modsatte af, hvad de siger til hinanden. Men mens østblokken under den kolde krig trods alt havde udgangspunkt i lande med kristen civilisation, hvorfor vi trods uenighed kunne forhandle indenfor en vis rationel forståelsesramme, står islam for noget grundlæggende anderledes: Sovjet opgav under Krushchev at starte en verdenskrig, fordi den også ville betyde kommunisternes død. For islams helligkrigere vil en global selvmordskrig mod de vantro åbne direkte adgang til Paradis og derfor være særlig attråværdig.

Næppe noget værk om islams lovreligiøse fundament når i lærdom op på siden af Michael Cooks *Commanding Right and Forbidding Wrong in Islamic Thought* (Cambridge University Press 2000). Ligesom Dansk Kulturs folder om taqija henviser Cook (fx s. 509) til den store middelalder-teolog Al Ghazali, når den brede konsensus overalt i den islamiske verden vedr. løgn og hellig krig i relationerne til os vantro skal forklares. Cook kommer desuden ind på beslægtede skygesider af islams grundfundament, der med hans egne ord (s. 514) gør denne ideologi uforenelig med Vestens frihedssamfund. (Fx betyder ytringsfrihed under islam kun retten til at sige "gode islamiske ting", ikke "dårlige u-islamiske ting"!)." Også E. Sivan beskriver i *International Journal of Middle East Studies* 21 (1989) hele den islamiske verdens sympati for Khomeinis revolution; at taqija kun skulle være et blåstemplet begreb i islams shiitiske udgave (altså kun blandt ca. 10% af muhamedanerne) er så vist en farlig myte. Selve ordenes mening fordrejes simpelthen grundlæggende i muhamedanernes mund, hvorfor enhver "dialog" uundgåeligt vil være til vor ulempe.

At taqija er et generelt islamisk fænomen understreges også af Poul E. Ander-

sen i hans oplysende islam-kronik i Jyllands-Posten 26/9 2001. I følgende stykke skildrer han præcist problemet med den konklusion, at det for os er svært at indgå bindende aftaler med muhamedanere, ikke mindst i storpolitik:

”De fleste danske har lært muslimske medborgere at kende som venlige og imødekommende mennesker. Men i den politiske og religiøse verden må man være opmærksom på, at begrebet taqiyya (forståelse, omformning) spiller en rolle. Både i kristendommen og islam stilles krav om sandhed i tale og handling. Men et orientalsk sandhedsbegreb har ikke nødvendigvis nøjagtigt sammenfald med det vestlige. Kulturelt set kan høflighedsbegrebet ofte være vigtigere end sandhedsbegrebet. Men i religiøs og politisk henseende kan sagen være mere problematisk. I spørgsmål af den art kan en muslim endda være forpligtet på at udøve taqiyya, så man skjuler både sine egne hensigter og religiøse holdninger.”

Generalisering nødvendig

Det bliver særlig for os udenforstående vestmennesker sværere og sværere at skelne fanatikere fra ”moderate” muhamedanere, hvorfor alle må ud af Vesten. Problemet illustreres i Berlingskes historie 16/9 om terrorist-selv-mordspiloterne, der udadtil levede som ”integrerede”, succesfulde amerikanske borgere, indtil de pludselig slog til. Det underbygges af et billede i metroXpress 25/9 af en 16-årig Osama bin Laden med hele familien i Sverige – de ser alle i såvel klædning som attitude ganske ”integrerede” ud. Men skindet bedrager som bekendt. For os vesterlændinge er muhamedanere simpelthen så uigennemskuelige og vildt anderledes, at vi ikke kan omgås dem – som Svend Bergstein også konkluderede efter terrorkatastrofen.

Indsigtsfulde med førstehåndserfaring var allerede før terrorkatastrofen kommet til samme resultat. På den glimrende danske oplysnings-hjemmeside om islam <http://faqts.homestead.com/islam.html> gengives således et interview, hvor Dansk Center for Holocaust-studier udspørger forfatteren Henrik Nordbrandt om konsekvensen af indvandringen til Europa og om muligheden for en dialog med islam. Antallet af indvandrere er vig-

tigt, mener Henrik Nordbrandt, som fortsætter, at det også er afhængigt af, hvilke indvandrere det er:

”Jeg læste i El Pais, at i løbet af de næste fem år vil der være flere praktiserende muslimer i Europa end praktiserende kristne. Og så kommer det jo an på, hvordan de praktiserer islam. Hvis det er fundamentalister, er den ikke god. Så vil der opstå nogle konflikter, der vil være så stærke, at jeg ikke rigtigt kan se, hvad man skal stille op med dem. Så bliver det alvorligt. Så kan muslimerne tale nok så godt dansk, de vil ikke kunne blive integreret i den danske kultur. Ikke hvis de tager Koranens regler bogstaveligt.”

Nordbrandts frygt bekræftes til fulde af Politiken, da dette dagblad 9/9 2001 berettede om, hvordan fanatiske unge muha-

Sheikh m.fl. radikale) har selvfølgelig også selv agiteret for at sammenkæde religion og politik – og ligesom både imam Abulaban og Khilafah for al mulig støtte til det afghanske Taliban-styre, så det kan forsvare sig mod de vantros aggressio-

ner... At muhamedanernes foragtelige fremfærd blandt vantro længe har været et fænomen overalt i Vesten, bekræftes jo i øvrigt ikke kun af terrorismen, men også af rapporter om muhamedanske massevoldtægter både fra Europa, Australien og USA. Fra sidstnævnte land berettede *Sacramento Bee* 29/6 2001 om en retssag: Elleve unge indvandrede muhamedanere i alderen 16-24 år beskyldes for voldtægt mod ialt 79 ofre. Pga. USAs mere frem-skredne retssystem kan forbyrderne dér i modsætning til i Danmark risikere livstidsfængsel.

Mønstereksempel på ”integration”. 16-årige Osama bin Laden (nr. 2 fra højre) sammen med en del af familien i Falun i Sverige.

medanere fra partiet Hizb-ut-tahrir (Khilafah) på få år har fået fat i masser af kriminelle etniske drenge på Nørrebro. I partiet lærer de at argumentere mod integration, mod dialog og imod menneskerettigheder. De unge skal engagere sig i islam og kampen mod Vesten.

Der er ikke megen kritik mod Khilafah-folkene fra de mere kendte, ”moderate” muhamedanere. Som næstformanden i Islamisk-Kristent Studieceter, Abdul Wahid Pedersen udtrykker det, så er de fanatiske unge ”nogle særdeles velmenende og fomuftige mennesker”. Og fra Minhaj-ul-quran lyder det fra talsmanden Babar Baig: ”Jeg vil ikke kalde dem ekstremistiske, men mere ortodokse. De er sådan meget lige på og hårdt. Men de er ikke farlige for det danske samfund, tværtimod.” Men Minhaj-ul-quran (med Mona

Generelle muhamedanske skavanker

Hvordan muhamedanere i alt væsentligt er en homogen blok på trods af uoverensstemmelser – hvor ufatteligt meget Muhameds lære betyder for enhver af dem – fremgår af, at selv det algeriske kommunistparti indleder sine møder med en muhamedansk bøn. Dette beretter Ernest Gellner i sit værk *Muslim society* (Cambridge University Press 1981), hvor han også (s. 69) understreger, at trods al intern rivaliseren står de ”rettroende” sammen mod omverdenen. Som han noget længere fremme formulerer det: ”Konflikt på et lavere ni-

veau udelukker på ingen måde sammenhæng og samarbejde på et højere niveau. Men andre ord kan to klaner være fjendtlige mod hinanden og alligevel samarbejde som en stamme mod andre stammer.” Og selvfølgelig mod de vantro.

Gellner undrer sig (s. 80) over den forbavsende lighed, som såvel by- og landkulturen udviser overalt i den islamiske verden, trods store geografiske afstande og fravær af bevidste forsøg på ensartethed. Desuden påpeger han kontinuiteten i det arabiske samfund over lange tidsperioder. I alle dimensioner har koranen og Muhameds levevis altså fastfrosset menneskene under hans magt i en bestemt form i et ”evigt nu”; en uhyggelig fortryl- lelse som kun de færreste har kunnet frigøre sig fra – og endnu færre med livet i behold. Homogeniteten i den islamiske

civilisation er for Gellner en af de største gåder for den antropologiske forskning, og han kritiserer de toneangivende moderne forskere for at have spredt myten om "mangfoldigheden" i den muhamedanske verden. Folkene under islam har med hans ord kun fået ganske få "kort på hånden", som har et meget begrænset antal kombinationsmuligheder. Dette, må man sige, ligner en alvorlig kæp i hjulet for dem, der tror på muligheden af en "Euro-islam", der kan passe ind i vore sekulariserede og dynamiske samfund.

Når man iagttager den notoriske stagnation og konflikterne i den islamiske verden, fristes man til at reagere som den forkætrede franske forfatter Michel Houellebecq. "Hvis det morer dem at flænge tarmene ud på hinanden, de stakkels idioter, så lad dem dog gøre det", udtalte han i år til det litterære tidsskrift *Lire*, hvori han også kaldte islam for den mest ånds-svage religion i verden.

Det er et simpelt men forkættet faktum, at i forhold til de goder, som både vi og muhamedanerne ønsker, er den islamiske civilisation Vesten dybt underlegen. Hvis de i stort tal kommer herop for at stjæle vore ejendele, ender de ikke på vort niveau, men vi alle ender i deres aktuelle sociale skraldespand. Vi må så vist endelig ikke ryste på hånden og belønne dem for deres terror mod os ved som Lykketoft & Co. at ville "bekæmpe" terroren og hadet med en generel fordobling af ulands-hjælpen. Det vil selvfølgelig kun opfordre den islamiske verden til yderligere pression. Muhamedanernes terror har intet med fattigdom at gøre, men med kampen om verdensherredømmet. Pga. olien er de fleste muhamedanere faktisk ufortjent relativt velstående. Som Tøger Seidenfaden rigtigt påpegede i Politiken 30/9 2001, er terrorens rødder "religiøse", dvs. islam-ideologiske. Terrorisme fra verdens virkeligt fattige lande er markant fraværende.

Terroren skal så vist ikke føre til vest-kritik og selvansagelse; brodden skal udelukkende rettes mod indgroede træk i terroristernes hjemegne og grobund: De muhamedanske landes ulykke skyldes i altovervejende grad endogene (indre) faktorer, men på klassisk vis søger de at styrke sammenholdet ved at udpege ydre fjender. Men de vil forblive tilbagestående, så længe de fastholder kultur-mønstre, som ikke kan forenes med moderne samfund. Jævnfør biolog Jørgen J. Leisners kronik i Jyllands-Posten 5. oktober 2001, betitlet *Islam, en fjende af naturvidenskab?* Spørgsmålstegnet er udelukkende en redaktionel moderation; kronikørens konklusion er, at det er tydeligt,

at "størstedelen af den islamiske verden, som den ser ud i dag, ikke evner at udvikle et rationelt naturvidenskabeligt/teknologisk respons til de globale problemer med hensyn til miljø, overbefolkning og deraf følgende forurening og knaphed på ressourcer." En parallel til succes-økonomierne i fx Sydkorea, Hong Kong og Singapore findes ikke noget sted i den islamiske verden, som stadig helt er fanget i "religionens" åndelige fængsel. Yderligere dokumentation herfor gives i en storreportage i *Junge Friheit* 28/9 2001, hvor "talibaniseringen" af flere muhamedanske lande beskrives: I en stor del af skolerne undervises der slet ikke i naturvidenskab og matematik, kun i koranens lære. Som det desuden beskrives af Tine Eiby i Weekendavisen 5/10 2001, havde den muhamedanske verden en form for storhedstid for over 1000 år siden, men nu er den kritisk rationelle tradition inden for islam "gået helt i glemmebogen". Årsagen til stagnationen antydes sigende af, at ordet *qur'an* (koran) simpelthen betyder recitation eller oplæsning – den dominerende undervisningsform i den islamiske verden, hvilket selvsagt fastholder underudviklingen.

På sigt kan man kort sagt ikke både bede til Allah og have mad i munden. Leder af FN's Befolkningsfond i Kina, Sven Burmester, har da også i bogen *En dollar om dagen* fremhævet islam som en hovedskyldig i muhamedanske landes tilbagestående. Denne sammenhæng blev i øvrigt også påpeget af Silvio Berlusconi i september. Med de typisk politiske korrekte reaktioner til følge, hvorved ikke sandheden, men den gode tone sejrede. Ligesom da Pia Kjærsgaard kort efter Folketingets åbning fastslog, at det er islam som sådan og ikke blot nogle få terrorister, der er problemet. Sådanne præcise analytikere beskyldes typisk for "arrogance" til fordel for den vestlige civilisation, skønt arrogancen er tusindfold større – endog guddommeligt retfærdiggjort – i den islamiske verden, som altså faktisk har langt mindre grund til at føle sig overlegen. Men som det alligevel hedder i koranens sura 3 vers 111: "I er den bedste menighed, som er frembragt for menneskeheden vel: I påbyder det rette og forbyder det onde og tror på Allah."

De nye nyttige idioter

Sovjetiske agenter citeres i Ole Hasselbalchs nye bog *Den stille krig* for følgende erfaring: "Det var uhyre nemt at sprede disinformation i Danmark. Alting kan pakkes pænt ind der. Alt kan dresseres op som bløde pakker i Danmark... I vidste

aldrig, hvad I var oppe imod."

Med endnu større ret gælder disse ord om islam, der nu søger at smigre sig ind hos os – med krumssablen gemt på ryggen. Og igen er vore opinionsdannere villige medløbere for den infiltrerende totalitære ideologi, hvis soldater vel at mærke allerede er overalt i landet og langt sværere at forsvare sig imod end en række militære divisioner på vej fra Østtyskland.

Et fremtrædende typisk eksempel på de nyttige idioter i relation til den nye totali-

Jørgen Bæk Simonsen:
Nyttig idiot – eller bevidst agent?

tære trussel er den såkaldte islam-ekspert ved Københavns Universitet, Jørgen Bæk Simonsen. Han fik i oktober udgivet bogen *Det retfærdige samfund. Om islam, muslimer og etik* (Samlerens Forlag, 196 sider). Simonsen lægger megen vægt på, at mange i den islamiske verden "fejlfortolker" islam – som om, at det afgørende er en vestlig akademikers opfattelse af den "rigtige" tolkning af islam og ikke muhamedanernes egen! Urigtigheden af Simonsens opfattelse afsløres pinligt af, at han udelukkende bruger A.S. Madsens koranoversættelse, der regnes for ukorrekt af det altovervældende flertal af muhamedanere.

Simonsen hævder, at islam er et fænomen med mange udtryk, og at den "største fejl et menneske kan begå er at gøre gældende, at det han eller hun mener og/eller tror er givet i én bestemt form én gang for alle." Men det er dog netop dette, islam pr. definition gør. Som Simonsen selv skriver, er det almindeligt i den aktuelle politiske debat ved begyndelsen af 2000-tallet at referere til den praksis, profeten lagde for dagen i begyndelsen af 600-tallet. Det gode liv for den enkelte og det retfærdige samfund for helheden er for muhamedanere stadig kun muligt, hvis det funderes på Guds forordninger og anvisninger, således som de findes i koranen.

Typisk beskylder Simonsen dog primært os danskhedsforsvarere for at begå den nævnte "største fejl" ved at holde islam ude. Han sidestiller islams aktuelle indflydelse i Danmark med de ideologiske impulser, som den Franske Revolu-

tion og Europatanken har udøvet på vort land – og med kristendommen, der ”historisk set er en mellemøstlig religion, der kun blev en del af danskheden, fordi nogle ville, at det skulle være sådan”. Nu er der jo bare det ved kristendommen, at den ikke koloniserer og omformer en kultur på lovreligiøst grundlag, som islam gør det. Tværtimod lader kristendommen samfundsorten være samfundsorten og tager i stedet ydre form efter den nationale kultur. Men Simonsen kan ikke skelne mellem det vildtfremmede og det tilpasningsmulige, skønt han nævner, at kristendommen har gennemlevet en udvikling, ”der på alle områder adskiller sig fra den udvikling, der blev islam til del”.

Ligesom de nyttige idioter under den kolde krig kun så fredsvilje hos USSR, aggressioner hos USA, er Simonsens følsomhed stor over for muhamedanerne, meget lille over for danskerne: ”Hvis det danske, hvad det så end måtte være, ikke evner også i fremtiden at udtrykke sig i takt med nye omstændigheder, vil det at være dansk stille og roligt afgå ved døden.” Brodden er i hans bog altovervejende rettet mod Danmark på trods af, at han har beskrevet, at de fleste muhamedanere her i landet anser koranen for ”Guds” (Allahs) endelige og definitive åbenbaring, og at Muhameds sædvane udtrykker et evigt gældende forbillede for det liv, den enkelte muhamedaner skal leve, og at de er enige om, at islam har betydning for alle sider af tilværelsen. Han redegør desuden veldokumenteret for, at islam blandt de unge muhamedanere i Danmark siden begyndelsen af 1990’erne fortolkes offensivt i stedet for som hos den ældre generation defensivt, og ”tendensen er blevet fastholdt og udvidet”. Han påpeger også, at Den Islamiske Samarbejdsorganisations såkaldte ”Cairo Deklaration om Islam og Menneskerettigheder” fra 1990 har et rettighedsbegreb, der ”fundamentalt adskiller sig fra det, der blev lanceret af FN i 1948”.

Alligevel beskriver han ekstremistorganisationer som Hizb ut-Tahrir (Khilafah) og Det Muslimske Broderskab i forsonende vendinger. Om deres aktiviteter siger han blot, at de udbreder ”deres fortolkning af, hvorledes de mange uretfærdigheder i den islamiske verden bedst kan afhjælpes”, og mere af samme skuffe. Ligesom kommunismens medløbere under den kolde krig uden analyse eller kritisk distance blot ekkoede videre, hvad Østblokken proklamerede i sin propaganda.

Truende totalitært mørke

Ligesom det tidligere lykkedes ”fredsbævegelsen”, har indvandringstilhængerne nu under ledelse af ”eksperter” som Bæk

Simonsen, mediefolk og den øvrige Islamlobby formået at lulle danskerne i søvn, så vor ”elite” med Hasselbalchs ord i *Den stille krig* i de seneste årtier ”massivt gled ind i et valg af en anden samfundsmode end den, de sådan set hævdede at forsvare, uden at gøre sig klart, hvad valget dybest set drejede sig om, ja, tilsyneladende endog meget langt uden at forstå, at der overhovedet forelå en valgsituation.”

Disse ord er møntet på den kommunistiske infiltration. Men den gælder i dag i endnu højere grad den islamiske, hvis grundlag fundamentalt modsiger vort. Et ”multikulturelt samfund” er overalt kun en relativt kort ustabil overgangsfase til den stabile fiksering i det islamiske ”ideal”-samfund, fastfrosset i en evig pine af koranens guddommeliggjorte program.

Hasselbalch har samlet stærke indici for, at indvandringspropagandaen og hetzen mod ”racister” i Vesten oprindelig er plantet af KGB: På samme tid dukkede der slogan-agtige ”antiracistiske” argumenter op, som helt ud på det sproglige plan var identiske i de fleste vestlige

lande. I stedet for at fremlægge fakta om denne udvikling fremfører vore medier selvmodsigende enkeltsager med populær appel og hyggesnakker kun med vore indvandringsforsvarere i stedet for at afsløre dem. Fx Jytte Hilden mente, at det var lige meget, om det under den kolde krig var russerne eller amerikanerne, der tog os. Ligesom det for hende nu er ét fedt, om muslimerne kommer og tager os. Vi er jo alle mennesker... Dét er netop frasen, som kerneangrebet skal sættes ind imod: Menneskene på denne klode er delt op i særegne religiøse eller ideologiske grupperinger, hvis grundlag modsiger hinanden, hvorfor de må eksistere hver for sig – i hvert fald indtil de bedste modeller er trængt igennem overalt via en ”naturlig udvælgelse”.

Lad det ikke blive Vestens grundlag, som pga. vor egen ”elites” svig og pjaltet-hed fravælges i denne ubønhørlige, altid pågående (og sunde) konkurrence. Det vil sænke hele planeten ned i et nyt middelalderligt mørke, hvorfra den næppe vil opstige i de næste tusinde år.

Brevkassen

I Politiken 11. juni berettedes, at et nyt Akademi for Migrationsstudier på Aalborg Universitet vil skabe en bedre og mere nuanceret indvandrerdebat, anført af centerleder, professor Ulf Hedetoft – og finansieret med 20 mio. kroner over Forskningsministeriet. Med store forhåbninger blev følgende brev derfor snart efter afsendt:

Kære professor Hedetoft

Med interesse har Den Danske Forenings styrelse bemærket, at Akademiet for Migrationsstudier i Danmark varsler en mere nuanceret indvandrerdebat. Hidtil har ”forskningen” og ekspertisen i dette spørgsmål da også svaret til, at fx udelukkende kemiindustrien stod for forskningen og ekspert-meningsdannelsen i miljøspørgsmål.

Praktisk talt alle eksperter i indvandringsdebatten har jo som implicit forudsætning støttet immigrationen, nedbrydningen af nationalstaten, overgangen til et multikulturelt samfund etc.

Forskning i mulighed for repatriering, hvert folks ret til at bestemme egen udvikling, de veldokumenterede farer ved ”blandede” samfund, det demografisk meningsløse i at afhjælpe ældrebyrden via indvandring, den aktuelle ”multikulturelle” skævvridning af opinionsdannelsen/demokratiet, den økonomiske byrde ved tredjeverdensindvandring, islams uindpasselighed hos os m.m.m. er derimod aspekter, som Den Danske Forening gennem de sidste femten år har detaljedlysk dokumenteret, helt uden offentlig støtte og anerkendelse. Nøgternt betragtet står vi vel som den eneste seriøse organisation for hele den hidtil ustøttede side i debatten.

Så vi glæder os over, at man nu endelig vil indbyde alle holdninger til deltagelse i forskning, debat og publicering i AMIDs regi. Konkret vil jeg derfor til en indledning høre, hvilke projekter der foreløbig er mulighed for, at vi kan deltage i. Vort ekspertpanel kan tilbyde bidrag til både juridiske, demografiske, sociologiske, histori-

ske, økonomiske og kulturelle redegørelser. Hvis det ønskes kan jeg umiddelbart fremsende vore publikationer (blade, bøger og pjecer) fra 15 års virke, se desuden vor hjemmeside www.dendanskeforening.dk

Med håb om et frugtbart samarbejde til gensidig inspiration,

med venlig hilsen

Peter Neerup Buhl, cand. mag.
Styrelsesmedlem og redaktør i DDF

Et par dage efter indløb følgende svar:

Kære Peter Neerup Buhl,
Tak for henvendelsen og interessen for AMID (du kan læse mere på vores hjemmeside: www.humsamf.auc.dk/amid)

Som du vil kunne aflæse af hjemmesiden, har vi en lang række interessante projekter inden for migrationsfeltet—nogle er gået igang, andre er ved at blive igangsat. Fælles for dem alle er at der er tale om grundige forskningsprojekter, der i sagens natur strækker sig over en vis tid og som ikke er baseret på bestemte politiske holdninger eller forudgående stillingtagen. Vi vil forsøge at nuancere og kvalificere debatten netop gennem de resultater som vi kommer frem til i forskningsprojekterne. Omvendt er det vel ikke forkert at sige at din organisation, på linje med en række andre der gør sig gældende på indvandrerområdet, i udgangspunktet er holdningsbaseret. Vi er naturligvis interesserede i at opretholde gode kontakter både til jer og andre—herunder også analysere jeres rolle i og bidrag til debatten, som en del af vores forskningsmæssige opdrag. I den forbindelse medtager vi jer gerne på vores mailinglister, så I modtager alle relevante informationer om vores aktiviteter. Omvendt har jeg i lyset af vores organisationers forskellige udgangspunkt og formål svært ved at se muligheder for egentligt samarbejde på nuværende tidspunkt.

Bedste hilsner

Ulf Hedetoft

Altså den velkendte mundfuld varme luft og øregas uden at komme en millimeter videre. Af den nævnte hjemmeside fremgår da også, at Centrets åbningskonference i august havde titlen "Multikulturelt statsborgerskab og integration af etniske minoriteter", med deltagelse af de velkendte Tordenskjolds soldater (Bashy Quraishy, Hans Kornø Rasmussen og an-

dre "eksperter", hvis aktiviteter hidtil endtydigt er gået ud på at konsolidere multi-etniceringen). Et forskningsprojekt handler om den "radikale højrefløj" (Dansk Folkeparti), et andet om indvandrere ud-sat for "nyracisme", osv. osv.

Pointen i DDFs brev er åbenbart gået helt hen over hovedet på Hedetoft, hvis projekter øjensynligt netop er eksempler på den ensidighed og partiskhed i udgangspunktet, der blev anket over. Forskning i migration kan kun udføres på grundlag af en helt fundamental stillingtagen: Skal der forskes i følgerne af, at indvandrere skal modtages og forblive, eller i alternativerne? Centret i Aalborg tror – eller hævder – at drive neutral forskning, men blåstempler ganske bevidst det aktuelle magthaverprojekt, mens de, der er uenige heri, diskvalificeres som partnere, fordi de er "holdningsbaserede"!

Et medlem fra Hadsten har sendt redaktionen en længere analyse af begivenhederne efter terrorangrebet 11. september, hvoraf det følgende er uddrag:

"Nogen mener at det er en kamp mellem rige og fattige, bl.a. Søren Søndergaard har luftet det synspunkt og en konservativ, jeg tror det var Bendt Bendtsen, tilsluttede sig. Hermed mener de samtidig, at det er Vestens pligt at berige dem, hvis vi vil undgå terroraktioner. Et mærkeligt og ikke særlig retfærdigt synspunkt synes jeg.

Hvis det var dét, det drejede sig om, hvorfor gør de så ikke først og fremmest op med deres egne despotiske feudale eneherskere? Alene kongen af Marokko råder over 23 paladser, der udgør mindre mur-omkransede byer, så jeg lige i tv. Overalt hvor de hersker, svømmer de i ufattelig rigdom og luksus, og de kunne aldrig drømme om at gøre en samfundsmæssig indsats for at skabe bedre kår for befolkningen. Skulle det virkelig være nogen fra de fattige befolkninger, der har udført de terrorhandlinger i desperation over deres kår? I så fald synes jeg adressen er forkert, men det er der da heller intet der tyder på, og jeg tror ikke på den. Jeg er bange for, at det er en kamp om magten."

Medlemmet fra Hadsten må desuden undre sig over, hvordan det har været muligt at holde en så omfattende aktion så hermetisk hemmelig:

"Havde det været autonome, nazister ell. lign., havde det næppe kunnet undgås, at en eller anden havde talt over sig og givet anledning til mistanke.

Der er et fortilfælde, som vi mærkeligt

nok intet har hørt om i den her forbindelse, eller måske er det med vilje. Men da ayatollah Khomeini gennemførte sin såkaldte islamiske revolution i Iran i 1979, var der heller ikke én udenfors-tående, der havde nogen som helst anelse om hvad der var gang i, og de havde formået at holde det hemmeligt i 25 år!"

Når den aktion kunne gennemføres i så dyb hemmelighed, hvad kan de så ikke have gang i nu?, må vor mand i Hadsten spørge: "Flygtninge står allerede på spring, og i samme øjeblik krigen starter vrimler det til med flygtninge og blandt dem agenter, klar til at tage kampen op? Det er ikke de braldrehoveder med palæstinensiske flag, der er de farligste. Selvmordspiloterne og deres støtter levede netop som flinke og dadelfrie borgere."

Dansk Kvindesamfund overtager DDFs synspunkter - men vil ikke indrømme det!

I Jyllands-Posten 26. oktober udtalte formand for Dansk Kvindesamfund, Karen Hallberg:

"Det er på tide at droppe berøringsangsten og melde klart ud: I Danmark er kønnene ligeværdige, og det er helt uacceptabelt, at mænd og kvinder ikke selv kan bestemme, hvor de vil sidde til et offentligt møde. Vi er i Danmark, og her i landet har kvinder samme rettigheder i livet og samme værd som mændene, det må vi melde klart ud – også i forhold til de fundamentalistiske muslimske strømninger. I frygt for at blive kaldt racister og blive slået i hartkorn med Dansk Folkeparti har vi hidtil været for langmodige... Den klare udmelding i forhold til kvinders rettigheder og ligeværd bør også gælde f. eks. retten til at vælge ægtefælle... Vi skal ikke acceptere, at der her i landet er kvinder, som ikke frit kan vælge deres partner..."

Denne tiltrængte erklæring førte fra Den Danske Forenings side selv samme dag til afsendelse af et brev med følgende ordlyd:

Kære Kvindesamfund

I marts 1990 rettede Den Danske Forening henvendelse til Dansk Kvindesamfund, idet vi finder, at vore foreninger har fælles synspunkter og interesser. Vor henvendelse blev afvist. Øjensynlig mente I ikke, at vore foreninger havde noget til fælles.

Nu ser jeg imidlertid i dagens aviser, at

Dansk Kvindesamfund har fortrudt det hidtidige standpunkt og har indset, at det var udtryk for berøringsangst.

Lad mig udtrykke min anerkendelse for denne selvovervindelse. Det må gøre ondt at se i øjnene, at man i kraft af sin passivitet har pådraget sig et medansvar for blandt andet flere tusinde voldtægter. Fornylig fortalte en skoleinspektør i Odense til TV-2, at hun havde kendskab til flere hundrede voldtægter begået af indvandrede muhamedanere alene i hendes skoledistrikt.

Da Dansk Kvindesamfund nu tilsyneladende har overtaget Den Danske Forenings synspunkter, vil jeg tillade mig at

gentage Den Danske Forenings tilbud om et samarbejde vore foreninger imellem.

Jeg fremsender derfor til orientering nogle eksemplarer af Den Danske Forenings seneste folder. Det skulle glæde mig at høre, om der er noget i disse foldere, Dansk Kvindesamfund er uenig i.

På forhånd tak.
Med venlig hilsen
Harry Vinter
Formand

"Rædsel for at befinde sig i dårligt selvskab er ikke udtryk for politisk renhed: det er udtryk for manglende selvtillid. Hvis man er sikker på sig selv, politisk og

ideologisk, er man ikke længere bange for at sige, at to gange to er fire, selv om en reaktionær siger det samme".

Arthur Koestler

Dette brev medførte blot følgende sigende reaktion pr. email:

Som svar på jeres skrivelse kan jeg meddele, at Dansk Kvindesamfund ikke ser noget grundlag for et samarbejde med Den Danske Forening.

Med venlig hilsen
Karen Hallberg
landsforkvinde

Set på nettet

www.intertime.dk

udtaler, jeg vidste det ville ske - jeg gjorde intet - vi gjorde intet. Det fortryder jeg nu.

Vores tidligere regent udtaler fra sit eksil i Norge: 'Den danske nation er stærk, engang vil dannebrog igen stolt blafre på Amalienborg'.

'Min mor tog fejl omkring de dumsmarte bemærkninger - vi skulle have kæmpet.'

Fortsætter den nuværende udvikling, vil der år 2090 være 23,1 mio. fremmede og 5,3 mio. danskere i Danmark. Hvilket får Kim Petersen til at tænke på en SF'er, der gik frem i pressen og udtalte, at der sagtens kunne bo 25 millioner mennesker i Danmark om nogle år...

Andre artikler handler om bl.a. projektet Stormoské på Amager og sagen om præsten Leif Bork Hansen.

Udover det allerede nævnte rummer intertime.dk en oversigt over "kulturel berigelse", dvs. en beskrivelse af årets kriminelle gerninger udøvet af fremmede, i stil med Danskerens "Dagligdag under Besættelsen" - men selvfølgelig kun med de hændelser, hvor medierne udtrykkeligt har nævnt, at en fremmed stod bag.

Desuden et humoristisk afsnit med en "Ordbog i politisk korrekthed", og en samling nyttige links til "Godhedsindustri" (fremmedvenlige organisationer og partier), "DK-modstand" (os andre), "invasionstopperne" (de fremmedes egne hjemmesider) samt til nyhedsmedier.

Med intertime.dk har indvandringskritikere kort sagt fået et fremragende - og brugervenligt - redskab lige ved hånden, når man sidder og mangler dokumentation til en hvilken som helst sag inden for vor emnekreds. Danmark til lykke!

Peter Neerup Buhl

"Vi dokumenterer Danmarks ødelæggelse", reklamerer denne hjemmeside på sit logo, og det er så sandt, som det er sagt. Der er tale om en enestående nyhedscentral om fremmedpolitikken. Man kan få nyhedsbreve fra den ved at sende en mail - blot tryk på henvisningen nederst på siden. I øverste højre hjørne er der en tæller, som viser hvor mange "nye danskere", der er kommet i løbet af nærværende døgn og indtil dags dato i løbet af året. Klikker man på denne oplysning, får man i hovedrammen tal på, hvad de fremmede i landet har kostet os i år indtil dette øjeblik. Det tocifrede milliardbeløb vokser med forrygende hast for den "vantro" beskuers øjne!

Hjemmesiden er primært et nyhedsarkiv med links til tusinder af nyhedsartikler fra aviser og andre hjemmesider. Desuden rummer den et mindre antal tankevækkende originale artikler.

I en af disse konkluderer webredaktøren Kim Petersen rammende: "Hvis man efter mere end 1300 år stadig ikke har opdaget, at muhamedanismen er en fjende og ikke bare en sød lille religion, er man måske ikke berettiget til overlevelse." I et par andre artikler foretager han nogle demografiske udregninger. Danmarks dødsår forudsiges her at blive år 2062; da vil der nemlig

være 50,39 % indvandrere og 49,61 % danskere her i landet, og således vil de fremmede på demokratisk vis kunne overtage magten. I en lille gyserhistorie gengives en tænkt radioavis fra dette dødsår:

"Folketingsvalget er overstået, skønt de mange gadekampe har det været muligt at opnå et resultat. Det Islamiske

InterTime.dk
nu er der et multietnisk kaos...

Parti har sammen med Islamisk Forum nu flertal, og forventes at danne regering i løbet af næste uge.

I et interview har Imam Jihad Olsen tidligere på dagen udtalt, at pressen må begynde at lægge den kritiske stil om, ellers vil det være naturligt at en Muslimske regering selv begynder at styre formidlingen af nyhederne i samfundet.

Tidligere statsminister Frank Jensen

Hvem besætter?

Af Jørgen D. Grønbaek

“Det Hellige Land” volder problemer allerede, fordi det er helligt for tre verdensreligioner: jødedom, kristendom og islam. Her er historien set fra israelsk synspunkt.

Der tales i pressen og mange andre steder om Israel som *Besættelsesmagt* over for de såkaldte palæstinensere. Da dette ligger langt fra den historiske og faktuelle sandhed, har jeg sat mig for at skrive en kort oversigt. Min baggrund er foruden vor Bibel en lang række bøger, som jeg har læst; nogle få af titlerne angives til sidst.

I år 135 e.K. efter det sidste jødiske forsøg på opstand mod den romerske besættelse ville Kejser Hadrian ”for evigt udslutte Israels navn” ved at fjerne størstedelen af befolkningen, så kun en ubetydelig rest blev tilbage, og ved at give området smædenavnet Palæstina (= den, der trænger ulovligt ind i et område). Området omfattede hele det nuværende Israel inkl. Gaza, Judæa, Samaria, Golan og hele Jordan. Romerriket gik som bekendt til grunde. Den lille befolkningsrest samlede sig i de følgende århundreder efterhånden i Jerusalem og i små kystbyer.

Folkegrupper i øde land

I årene efter Muhammeds død i 632 forsøgte hans efterfølgere at omvende jøderne til Islam. Da de modsatte sig, blev de hugget ned med hård hånd (en metode, som stadig holdes i hævd hos Islam – jf. TV 14/8 01 om forholdene i Afghanistan), og i 638 faldt Jerusalem i arabernes hænder. Landet var derefter under skiftende arabisk, iransk, en kort periode (1099-1187) under korsfarernes og sidst under osmannernes herredømme (1517-1917). Landet lå øde hen. Lavlandet mod vest som usundt sumpområde og højlandet mod øst som ufrugtbar, ørkenagtig sand- og klippelandskab. Den britiske konsul skrev i 1857 hjem til sin regering: ”Behovet for en befolkning er det største af alle behov,” og opdagelsesrejsende

Mark Twain skrev i 1868: ”Man kan ride i timevis uden at møde et menneskeligt væsen eller fast bebyggelse.”

Zionismens indtog

Jøderne, fra 1890 kaldet zionister, begyndte ca. 1870 at bosætte sig, og efter 1880 tog det mere fart under velvilligt osmannisk styre og støttet af England. Den første større jordbrugsbosættelse var i 1882 på den ørkenagtige Saronslette. Zionisterne gik i gang med vandingsanlæg til de tørre egne og dræning af sumpområderne. De var flittige igangsættere, og fattige arbejdere fra mange forskellige arabiske lande rejste dertil og fik job. Som mundheld sagde man, at hvor en zionist gik i gang, fik 10 arabiske familier i en kreds omkring dem job, bedre økonomi og bedre sundhed.

Op mod 5000 sympatisører af “Palæstina” brændte 4/10 2000 israelske flag og dukker foran Christiansborg.

”Hans Majestæts Regering” stimulerede zionisternes tilbagevenden til deres for 4000 år siden lovede land, hvilket blev bekræftet ved Balfour-erklæringen af 2. nov. 1917 og stadfæstet af Folkeforbundet 1922 under fortsat engelsk mandatilsyn. Tilsynsperioden varede til 1948.

England svigtede mange gange. Alleerede samme år, dvs. 1922, ved i strid med Folkeforbundets i h.t. Balfour-erklæringen vedtagne grænse at erklære de 77% af området, som lå øst for Jordanfloden, for en ny stat, Transjordanien (siden hen Jordan), og indsætte araberens Hussein som konge. Dernæst i 1923 ved efter syrisk ønske at afgive Golanhøjderne til Syrien, som dengang var under Frankrigs mandatilsyn. Yderligere svigtede England ved gang på gang at lade zionisterne i stikken og bøje af for arabiske krav i forbindelse med grusomme terroraktioner. Værst i 1929 da ca. 130 blev dræbt under bøn ved Grædemuren. Terroristerne

blev belønnet for udåden, ved at man imødekom deres krav om begrænsning af zionisternes indvandring, hvilket blev gentaget flere gange i 1930-erne.

Oprettelsen af Israel

Jøderne kæmpede tappert på de allieredes side under sidste verdenskrig i håb om derved at opnå velvilje til genoprettelse af Staten Israel, som den engelske regering i sin tid med den stimulerede immigration havde tilsigtet. Genoprettelsen blev vedtaget i FN den 29. nov. 1947, men med yderligere reduceret areal. Igen svigtede England. Araberne udøvede forfærdelig terror fra vedtagelsen og indtil uafhængighedserklæringen 14. maj 1948. Alene i den første uge blev 105 dræbt. Trods disse svære lidelser proklamerede Israel stor-sindet i sin uafhængighedserklæring:

”Vi appellerer midt under det blodige angreb rettet imod os i flere måneder – til de arabiske indbyggere i Staten Israel om at bevare freden og deltage i opbygningen på basis af fuldt og ligeværdigt borgerskab og fuld repræsentation i alle statens midlertidige og permanente institutioner. Vi rækker vore hænder ud til alle nabostater med tilbud om fred og godt naboskab - -”

Den følgende dag, så snart den sidste engelske soldat havde forladt Israel, krydsede hærene fra Egypten, Syrien, Jordan og Irak grænserne fra alle sider. Israel var forsvarsløst, fordi englænderne havde nægtet det at købe våben. Ved et sandt Guds under overlevede Israel om end med svære tab; men i dets svaghed kunne det ikke forhindre, at Kong Hussein af Jordan besatte og annekterede Judæa og Samaria, som han gav navnet Vestbredden, et navn som hele den vestlige verdens presse omgående sluttede. Selv efter at Israel befriede området i 1967, kalder pressen det fortsat, men løgnagtigt: ”Den besatte Vestbred”.

Flygtningeproblemerne

Israels genoprettelse i 1948 medførte straks betydelige folkevandringer. Trods Israels generøse tilsagn i uafhængighedserklæringen flygtede 539.000 arabere *efter opfordring fra deres arabiske brødre-folk*. Disse fik selvsagt ikke lov at vende tilbage til Israel, og det er dem, som siden løgnagtigt bliver omtalt som ”de for-drevne palæstinensere”. Desuden var der ca. 400.000 arabere, som skiftede opholdssted, idet de flyttede til det af Jordan annekterede Judæa og Samaria. Disse i alt ca. 939.000 fik godtgjort deres ejendom,

som israelerne overtog. Men mere end 800.000 israelere, som var bosat i Jordan, fik derimod konfiskeret alt og måtte totalt ruinerede flygte til Israel.

Konklusioner

Med ovenstående håber jeg, at det må stå klart,

- at "fordrivelse af millioner af uskyl-dige palæstinensere, som havde boet der i mere end tusinde år", er usand, at al tale om "et undertrykt folkefærd", er usand, at den påståede "årsag til palæstinenserens berettigede vrede", er usand,
- at israeliterne frit og med rette kan bosætte sig hvor som helst, de ønsker, vest for Jordanfloden,
- at "palæstinenserne" skammelig har misbrugt Israels tillid, efter at de fik selvstyre, og
- at de danske mediers "berettigede kri-

tik" af, og de herboende palæstinenser demonstration mod, Israels nye ambassadør i Danmark er ikke mindre end en skandale.

Der findes arabiske folk af mange nationaliteter; *men der findes ikke noget palæstinensisk folk*. De såkaldte palæstinensere har *ingen historie*, de har *intet sprog*, og de har *ingen kultur*.

Derimod findes en forbryderbande af PLO-terrorister med Arafat i spidsen.

Læs selv PLO-pagten, der uden at lægge fingre imellem taler for likvideringen af Israel som nation, se <http://www.geocities.com/evigdk/chart.html>.

Betænk, at det samme had og de samme krav, som PLO-pagten udtrykker, gælder Islams had og krav til hele Vesten, enten man vil fuldbyrde det ved terror som i USA eller ved kolonisering som i Danmark.

Jørgen D. Grønbæk

For en god argumentation mod myten om det "palæstinensiske folk", se <http://netanyahu.org/netanyahu/peopthatneve.html>

Se desuden bøgerne Ramon Bennett: *Filistrene* (myten om det palæstinensiske folk, norsk), Marius Baar: *Vesten må vælge* (opgør med Islam), og Johan I. Holm: *Jødeland*.

Dyreværnsforeninger og halal-slagtning

At dyrevelfærden i Danmark led et alvorligt tilbageskridt med indvandrerne komme til vort land, hvor de medbragte den såkaldte halal-slagtning i deres "kulturelle" bagage, kan de fleste fornuftige mennesker vel være enige om.

I stedet for at forbyde denne middelalder-agtige slagtemetode valgte myndighederne at se igennem fingrene med denne form for såkaldt religiøs slagtning, hvorved dyrene blev de store tabere.

I årenes løb er debatten dukket op med ujævne mellemrum, hvorefter den er forsvundet igen – vel at mærke uden at dyrene har fået det bedre af den grund. Men debat har der dog været. Sidste gang for to år siden, hvor Dansk Folkepartis Ungdom iværksatte en landsdækkende kampagne imod halal-slagtning.

Naturligvis var det store Se og Hør-galleri i den anledning fremme med deres politisk korrekte meninger, der pakket ind i religionsprædikat og respekt for andre

menneskers kultur altså betød, at de billigede, at køer, får – og nej ikke grise! – fik halsen skåret over uden bedøvelse.

Vi i Den Danske Forening har naturligvis fulgt debatten nøje med forventning om, at andre aktører ville træde ind på scenen. Men ligesom den hedengangne Rødstrømpebevægelse har valgt ikke at træde frem, når deres medsøstre gang på gang er blevet "kulturelt beriget" af indvandrerbander, var det vores indtryk, at dyreværnsorganisationerne i dette vigtige spørgsmål ikke er trådt i karakter.

Vi besluttede os derfor til at "tage pulsen" på dyrevelfærden i Danmark anno 2001 ved at skrive til 5 dyreværnsorganisationer, hvorunder vi i anledning af overvejelse af medlemskab spurgte dem:

- Har I en aktiv profil vedr. bekæmpelse af halal-slagtning?

- Hvis ikke, har I da en politik på området? De 5 dyreværnsorganisationer vi skrev til var:

Dyreværnsforeningen "Alle Dyrs Ret"
Foreningen til værn af værgeløse dyr
Dyrenes Beskyttelse
Dyrefondet
Dansk Dyreværn Århus

Af disse foreninger var det kun Dyrenes Beskyttelse, Dyrefondet og Dansk Dyreværn Århus der svarede tilbage.

Og som gammelt medlem af Forsøgsdyrenes Værn varmede det mit hjerte at se, at samtlige foreninger var imod halal-slagtning.

Dyrenes Beskyttelse, der klart er mastodonten af de tre, skrev tilbage:

"Dyrenes Beskyttelse har den overordnede holdning, 'at alle dyr skal have et ordentligt liv'. De skal også have en ordentlig død, derfor arbejder vi på at få forbudt halal-slagtning. Det skal være et must, at alle dyr skal bedøves inden slagtning. Vi har både lavet kampagner, og vi har lavet politisk lobbyarbejde".

I det righoldige materiale, vi fik medsendt sammen med brevet, præsenterede Dyrenes Beskyttelse deres aktiviteter indenfor områderne: Hjemløse/herreløse dyr (Dyrenes Beskyttelse driver 10 internater), forsømte dyr, forsøgsdyr samt produktionsdyr. Halal-slagtede dyr, der således måtte falde indenfor området "produktionsdyr", blev dog ikke nævnt.

Dyrefondet præsenterede sig i det medsendte materiale som "en dyreværnsorganisation, der arbejder med praktisk og forebyggende dyreværn". Der er i denne forening klart lagt vægt på velfærden hos hunde og katte, hvor foreningen udgiver mange nyttige pjecer og orienteringsfoldere.

Dette hovedområde til trods skrev Dyrefondets direktør Jan Nielsen tilbage, at "Dyrefondet er modstander af slagtning uden forudgående bedøvelse."

Dansk Dyreværn Århus driver aktiviteter omkring Århus, bl.a. et dyreinternat. De oplyser, at de arbejder indenfor områderne: Dyreformidling, vanrøgt og mishandling af dyr, hjemløse katte samt landbrug og vildtbeskyttelse. I deres svarbrev meddeles desuden:

"Angående halal-slagtning kan oplyses, at Dansk Dyreværn Århus er med i større kampagner sammen med andre dyreorganisationer. Vi tager selvfølgelig stærkt afstand fra den form for slagtning, men af økonomiske årsager har vi ikke selv en aktiv politik på dette område."

Dette skal dog ikke ligge Dansk Dyreværn til last, idet foreningen klart er den mindste af de tre foreninger, der valgte at

svare på vores brev, og altså således må prioritere opgaverne.

Samtidig med dette er det den eneste dyreværnsforening, der i deres medsendte medlemsblad "Vore Dyr" har nævnt og taget afstand fra halal-slagtning.

Dette er bragt i en lederartikel, hvor der bl.a. skrives:

"For så vidt angår halal-slagtning finder jeg det usselt, at man ikke i et civiliseret land som Danmark har formået at forbyde det helt. Når dette ikke har kunnet lade sig gøre, synes jeg, at det er en hån mod den danske befolkning, at politikerne i nogle kommuner tillader, at der indkøbes halal-slagtning til børneinstitutionerne. Det er ikke alene en hån mod vore børn, at de på den måde "integreres" til det muslimske

samfund, men er også medvirkende til, at endnu flere dyr må slagtes på den bestialske måde."

Modigt og dejligt politisk ukorrekt talt af en lille men tapper dyreværnsforening!

Ud fra en samlet betragtning, hvor man bruger kritisk stillingtagen til halal-slagtning som pejlepunkt, må vi således konkludere, at såfremt man ønsker at slå et slag for dyrevelfærden, er Dansk Dyreværn Århus absolut det "bedste køb".

Vi kvitterede da også med en mindre donation til den gode sag og kan i den forbindelse oplyse, at et årligt medlemskab og et livsvarigt medlemskab koster henhv. 75 kr. og 750 kr.

De tre dyreværnsforeninger, der svarede på vores henvendelse, kan kontaktes på følgende adresser:

Dansk Dyreværn Århus
Tingskoven 5
8310 Tranbjerg J

Dyrefondet
Ericaparken 23
2820 Gentofte

Dyrenes Beskyttelse
Alhambrevej 15
1826 Frederiksberg C.

Lars Peter Larsen

Ísland fyrir Íslendingar!

Af Adam Wagner

I 1990 blev 3.028 udlændinge tildelt dansk indfødsret. Året efter var tallet 5.484; herunder knap tre tusinde fra Asien særlig fra Iran, Vietnam og Pakistan. Dette tal holdt sig nogenlunde stabilt i nogle år, og selvom det jo var galt nok, blev det dog værre, da det i 1998 pludselig steg voldsomt til 10.262 såkaldte naturalisationer. Det spring skyldtes især en stor stigning i antallet af naturaliserede afrikanere, asiater og "statsløse" – palæstinensere velsagtens. Et spring der desværre viste en ny tendens, for i 1999 blev 12.416 udlændinge tildelt dansk indfødsret og i 2000 var tallet steget til 18.811. De mange nydanskere kom nu især fra Tyrkiet, Irak, Somalia, Iran og Libanon.

Halvfemserne var årtiet, hvor man kunne have standset udviklingen, inden den løb helt af sporet. I stedet blev det årtiet, hvor vi tog et stort og farligt skridt hen imod den endelige opløsning af Danmark som nationalstat. Og en lignende udvikling fandt sted i næsten hele Vesteuropa.

Island

Næsten – for bl.a. vort nordiske broderland Island er endnu kun lidet berørt af tidens folkevandringer. Nok er der i nyere tid indvandret grupper af fremmede, men langt de fleste fra europæiske lande. Ved udgangen af 1999 var der fx kun 116 (sic!) muhammedanere på Island ud af en befolkning på

278.702. Landet tog i sin tid – ulig så mange andre – ikke gæstearbejdere fra Asien og har derfor været forskånet for den endeløse kæde af familiesammenføringer. Desuden har Island ikke været i flygtningenes eller menneskesmuglernes søgelys. Dels vil en del flygtninge sikkert finde øen for kold og barsk, og dels sikrer Islands mere liberalistiske politik både over for egne og fremmede, at det er knap så attraktivt for uvirksomme fremmede at slå sig ned der. Men Island har underskrevet de samme internationale konventioner som Danmark og kan potentielt få nøjagtig de samme problemer, som vi har, og efterhånden breder indvandringsstrømmen sig også mod dette *ultima Thule*. Er islændingene rede til at modstå et sådant pres, som vi andre mere eller mindre har givet efter for? Eller er de bedre rustede? Noget tyder på, at islændingene har en god del oprindelig selvbevidsthed og nationalfølelse, hvilket har givet sig udslag på forskellige områder.

Sprogrogt

Først og sidst viser Islands selvbevidsthed sig i omsorgen for det islandske sprog. Med kun nogen anstrengelse vil en moderne islænding kunne læse de islandske sagaer nedskrevet i middelalderen. Dette giver en sammenhæng mellem fortid og nutid, som er enestående. Dette betyder så meget desto mere, eftersom Island praktisk talt er uden fortidsminder. Enkelte steder kan arkæologerne finde spor af huse fra landnamstiden eller senere, men der findes jo ingen borgruiner eller middelalderkirker ejheller gamle borgerhuse

eller voldanlæg; ingen i landskabet synlige fortidsminder. Sagaerne er Islands fortidsminder. Sagaerne vidner for islændingene om deres historie og deres oprindelse. Derfor var det også så vigtigt for islændingene at få de islandske håndskrifter tilbage. De danske, der murrede, og ikke umiddelbart mente, vi burde give slip på håndskrifterne, forstår man godt, da det er sin sag sådan uden videre at give slip på en så rig kulturarv. Men det var alligevel rigtigt, at håndskrifterne kom hjem til Island. Denne antagelse bekræftes man især i ved det, at almindelige danske i dag knap husker denne tvist eller lægger noget i den, hvorimod mange almindelige islændinge stadig giver udtryk for en oprigtig taknemmelighed over Danmarks tilbagelevering af de dyrebare pergamenter med de rige historier.

Den tidligere præsident Vigdís Finnbogadóttir udtalte om sproget i et interview: "at miste sproget, det er næsten det værste, der kan ske – det er som at miste hukommelsen." Sproget er netop den historiske erindring og kulturens kerne på een og samme tid. Den officielle islandske sprogpolitik går da også ud på at bevare sproget så rent som muligt fri for fremmede låneord, idet den sproglige kontinuitet også ønskes bevaret i fremtiden. Et nævn oversætter nye fremmedord til islandsk, og ord, som vi har overtaget stort set uændret som fx computer og telefon, hedder på islandsk *tölva* og *sími*. Herhjemme ville man nok mest synes, det var latterligt, hvis staten forsøgte at bestemme, hvad man skulle kalde nye ting

og begreber, men på Island er der på tværs af politiske skel enighed om at værne sproget, og islændingene tager i langt de fleste tilfælde de islandske og ikke de fremmede ord til sig. Resultatet er, at Island er langt mindre sprogligt amerikanset end Danmark og det altså på trods af den store amerikanske base i Keflavik og Islands nærhed til USA. Islændingene er i øvrigt, i langt højere grad end vi, opmærksomme på, at sproget ikke bare er et middel til meddelelse, men at det tillige er selve kulturens kerne. Som den tidligere islandske præsident Vigdís Finnbogadóttir også bemærkede i føromtalt interview, kan man ved at bevare sit sprogs særpræg i det hele taget bevare sin kulturelle særpræg, idet sproget smitter af på alle andre udtryksformer – også de ikke-sproglige som billedkunst og musik. En fastholden af sproget bliver således kerne i en nationalt bevidst kulturpolitik.

Selvstændigheden

I det 19de århundrede førte islændingene en meget selvbevidst selvstændighedskamp, som til tider var bitter men dog altid fredelig, da der var grundlæggende sympati mellem islændinge og danske. Den fremmeste islandske forkæmper for selvstændighed var Jón Sigursson (1811-1879), der i dag har status af nationalhelt. Island opnåede at blive selvstændigt i 1918 og var altså som ofte oversat en af de nationalstater, der opstod i kølvandet på Første Verdenskrig. Dog havde Island stadig konge tilfælles med Danmark, og under ham sorterede udenrigspolitikken. Island var som Danmark neutralt men dertil erklæret ubevæbnet. Dette var dog ikke udtryk for en opgivende national holdning, men Island havde aldrig haft en hær og tanken lå fjernt. Desuden ville alternativet måske have været, at dansk militær skulle beskytte Island – men det var jo netop dansk herredømme, man havde løsrevet sig fra. Det endelige skridt mod fuld islandsk uafhængighed tog islændingene under Anden Verdenskrig, da Danmark takket være det socialdemokratiske-venstreradikale lederskab også havde ligget forsvarsløst og jo derfor var blevet besat af tyskerne. Island, der selv var besat af amerikanerne, kunne da meget naturligt ikke genforhandle den traktat fra 1918, der var grundlaget for personalunionen med Danmark, men erklærede ensidigt denne union for opløst. Dette skete efter en folkeafstemning om spørgsmålet, hvor godt 97% af de afgivne stemmer var for en ophævelse af unionen. Republikken blev udråbt den 17de juni 1944 på Tingvalla, hvor det islandske Alting havde holdt til fra 930 til 1798. Her

samledes de første islandske frimænd hver år ved midsommer for at dømme, lovgive og handle. Og her genopstod det fuldt uafhængige Island altså også. Intet under, at Tingvalla i dag nærmest betragtes som Islands hjerte. Omtrent et århundredes målbevidst selvstændighedskamp var ført til ende. I den tid havde islandsk politik stort set heller ikke drejet sig om andet.

Fremmede tropper

Island var som nævnt selv besat, da ud-råbelsen af republikken fandt sted. Efter Danmarks besættelse i 1940 blev både Island og Færøerne naturligt nok besat af briterne, der i 1941 stort set overlod Island til amerikanernes beskyttelse – hvilket den islandske regering var indforstået med under forudsætning af, at amerikanerne ville forlade landet ved krigens udgang. Den sidste amerikanske soldat forlod dog først landet i 1947. Island blev inviteret til at deltage i stiftelsen af NATO og akceperede medlemskab heraf, men af hensyn til den nyvundne selvstændighed var den islandske holdning, at ingen fremmede tropper skulle befinde sig på øen i fredstid. P.g.a. den tilspidsede situation med Koreakrigen samtykkede dog både regering og Alting – som også det moderne islandske parlament hedder – i at USA overtog forsvaret af Island, og amerikanske tropper blev udstationeret på basen ved Keflavik. Socialistpartiet var naturligvis imod – men også mange almindelige islændinge var bekymrede over den udenlandske tilstedeværelse på øen. Amerikanerne bragte 3-4.000 soldater til Island, og mange islændinge frygtede, at en sådan stor gruppe udlændinge ville fordærve den islandske kultur, sproget og traditionerne. Socialistpartiet fik opbakning fra en del basemodstandere, men også det borgerlige Islands Nationalbeskyttelsesparti fik 6% af stemmerne ved altingsvalget i 1953. Det sovjetiske angreb på Ungarn i 1956 fik dog en del tidligere basemodstandere til at slå sig til tåls med den amerikanske tilstedeværelse, men det betød ikke, at man var ubekymret. Da amerikanerne i '60erne begyndte at sende fjernsyn fra basen reagerede intellektuelle fra alle partier prompte, og der blev sat skub i den islandske radio, der i 1966 fik stablet et fjernsynsprogram på benene for at kunne imødegå de amerikanske udsendelser. Derefter blev de amerikanske udsendelser tillige begrænset til baseområdet.

Udover almindelig uvilje mod amerikanske soldater på Island forsøgte den islandske regering også at sikre sig, at de, der så kom, ikke var for fremmedartede. Under besættelsen bad regeringen således

amerikanerne om at respektere den islandske egenart ved ikke at sende negersoldater til landet, hvilket amerikanerne da også undlod. Ønsket blev genfremsat og respekteret i 1951, men i 1964 ville amerikanerne ikke gå ind på dette krav af hensyn til USAs menneskerettighedslovgivning.

Selvom islændingene aldrig blev begejstrede for de amerikanske tropper, hjalp det, at soldaterne holdt sig til det amerikanske samfund ved basen.

Den Europæiske Union

Meget sigende for stemningen på Island har man holdt sig ude af EU. Een grund har været, at man ikke med andre vil dele sin hårdt tilkæmpede suverænitet over fiskerettighederne i 200 sømil målt fra kysten. Medlemskab af EU ville betyde, at alle Unionens fiskere kunne fiske i det islandske farvand, og netop fiskeriet er økonomisk set Islands vigtigste erhverv, da det udgør op imod 80% af den samlede eksport. Men dertil kommer en uvilje mod selve unionstanken, der kunne minde lidt om stemningen i Norge, der jo også, allerede inden de væltede sig i oliepenge, sagde nej tak til EF. Vigdís Finnbogadóttir var i sin tid som præsident en engageret modstander af islandsk EU-medlemskab, og denne linie føres også af landets statsminister gennem mange år Daví Oddsson, der heller ikke ønsker at se Island "sidde med ved bordet". Oddsson er leder af Islands største parti, Selvstændighedspartiet, der i 1999 fik sit bedste valg siden 1974 med en vælgertilslutning på 40,7%. Med i den siddende højre-regering er det politisk set midterorienterede Fremskridtsparti, der er Islands gamle bondeparti. Dog er Fremskridtspartiets vælgere kulturelt set mere konservative end mange af Selvstændighedspartiets liberalistiske vælgere og derfor også særdeles EU-skeptiske. Pudsigt nok er Fremskridtspartiets leder, som også er Islands udenrigsminister, positivt stemt over for EU-medlemskab. Der er kort sagt lagt op til ballade, hvis regeringen tager hul på den diskussion. Indtil videre ser det dog ud til, at unionsmodstanden trives og stikker dybt.

De fremmede

Udover unionsdebatten lurer nu altså et andet spørgsmål i islandsk politik: De fremmede. Et nystartet islandsk parti – *Flokkur framfarasinna*, hvilket vel snarest kan oversættes til Fremskridtets Parti (internet: www.framfarir.net) – har allerede taget hul på debatten, da den stort set har været ikke-eksisterende i Altinget. Nok har Island langt færre fremmede og da især fra ikke-europæiske lande, end fx

Danmark har, men tendensen er tydelig nok: De begynder så småt at komme. Nævnte parti har regnet ud, at omkring 7% af indbyggerne på Island er udlændinge eller af udenlandsk oprindelse. En stor del er dog europæere eller amerikanere, der faktisk arbejder på øen, men partiet gør også opmærksom på den virkelige og tiltagende trussel, der udgøres af det øgede antal asylansøgere med dertilhørende svindel for at kunne opnå islandsk indfødsret. Partiet er lille og endnu

ikke i Altinget, men der er ikke tvivl om at en stor del islændinge vil slutte op om dem eller et lignende parti, hvis ikke de etablerede partier begynder at stramme reglerne for asyl og erhvervelse af statsborgerskab op.

Debatten kan vise sig at være eksplosiv, ligesom problemet også har været det. For fem års tid siden var der dårligt nok en international forretningskæde i Reykjavik, mens der altså nu er et lille men trods alt synligt orientalsk islæt i byen.

Således kan udviklingen ikke siges at være snigende på Island, som den jo i højere grad var herhjemme, hvilket i lang tid fik folk til enten at lukke øjnene for de potentielle konflikter eller tro på integrationens vidunderligheder. Endelig kan man sætte sin lid til den stadig levende islandske nationalfølelse og håbe, at fremmedebatten vil blive den næste store sag, hvor islændingene viser deres kærlighed til og omsorg for deres fædreland, Island.

Adam Wagner

Den nødvendige identifikation af fjenden

Et politologisk tidsskrift gennemgår aspekter i den forkætrede tyske jurist Carl Schmitts ven-fjende tænkning, som er meget relevant i dag, hvor manglende erkendelse af reelle fjender truer med at føre til udslettelsen af vor nationale eksistens.

At de aktuelle bestræbelser under USAs ledelse for at skabe et "international rets-samfund" eller en "ny verdensorden" blot medfører en endnu mere grusom og uregerlig magtpolitik under folkerettens eller menneskerettighedernes facade, fornemmes vel af mange. Sværmeriske utopiske drømmerier og en tiltro til skin-juridiske formuleringer kriminaliserer i hidtil ukendt grad modstanderne af en anational international orden – langt mere end den klassiske såkaldte kyniske realisme, der erkendte modpartens ligeværdighed.

"Den værste forvirring opstår, når begreber som retfærdighed og frihed bruges til at legitimere ens egne politiske ambitioner og til at diskvalificere og demoralisere fjenden." Således skrev den tyske jurist og samfundstænkner Carl Schmitt (1888-1985), der mere gennemført end nogen anden har beskrevet, hvordan højtragende universelle etiske principper i realiteten altid er partiske magtinstrumenter i den internationale politik. Hans kerneindsigt – der også er relevant i vurderingen af aktuelle indrepolitisk lejre og partier – sammenfattes i ordene, at "den, der siger menneskehed, vil bedrage". Politik drejer sig for Schmitt pr. definition om at træffe konkrete, svære beslutninger – ikke om abstrakte generelle "visioner" hævet over verdens forskelligheder, som altid betyder

Carl Schmitt

kamp. Hævdelsen af noget "fællesmenneskeligt" er en illusion, der blot i ideologernes øjne gør dem, som erklærer sig uenig i de ophøjede mål, til nogle umennesker.

Et nyt temanummer af tidsskriftet *Distinktion* (Nr. 2 2001) udgivet af Institut for Statskundskab ved Aarhus Universitet beskæftiger sig med Carl Schmitt og suverænitetsproblematikken. Derved bringes for første gang på dansk (bortset fra undertegnede artikler om Schmitt i tidsskriftet *Alatheia*) noget af det væsentlige

ste, der er sagt om alle politiske konflikters natur, ikke mindst de grundlæggende modsætninger og ideologiske positioner i globaliseringens tidsalder.

I sit værk *Politische Romantik* (1919) optræder Schmitt nogle karakteristika ved dem, han kaldte politiske romantikere: For disse har verden ingen selvstændig eksistens, men konstitueres af individernes egen æstetiske forestillingsevne – følelseslivet bestemmer, hvad der er virkeligt. Derved har romantikerne også en tendens til at flygte ind i det eksotiske og fremmedartede. Når romantikeren konfronteres med en virkelig konflikt, forsøger han ikke at løse den – den genkendes end ikke som en konflikt mellem virkelige alternativer –, men betragter den tværtimod som en heldig anledning for fremkaldelsen af følelsesmæssige sindsstemninger. "I stedet for at løse en konflikt suspenderer den romantiske poetisering konflikten ved at inkorporere de antitetiske faktorer ind i en højere harmoni", forklares det i *Distinktion*, der mærkeligt nok ikke drager paralleller til den i dansk politik aktuelt herskende integrations-naivisme o. lign.

Ydermere er den romantiske handlings-teori udtryk for en form for "emotionel etik": Noget er godt, når det føles godt, og dårligt, når det føles dårligt. I den romantiske etik er en handling derfor god eller

dårlig uafhængig af både dens intentioner og dens praktiske konsekvenser. Den moralske kvalitet af en handling afhænger udelukkende af, om den udtrykker eller vækker særlige følelsesmæssige tilstande. Jf. i moderne tid mentaliteten bag vestlig flygtningepolitik, der som overskrift kunne få Kaj Munks nationale kamp-deviser: "Aldrig spørge om det nytter"...

Schmitts diagnose af den politiske romantik er i det hele taget en præcis beskrivelse af den i dag herskende mentalitet hos medier og politikere i "humanitære" anliggender, ikke mindst når de modvilligt tvinges til at håndtere multikulturalismens kulturkonflikter. Det er selvfølgelig kun ganske illusoriske "løsninger", som derved fremkommer, opretholdt af et magtapparat, der nødvendigvis er stadig mere emsigt og intolerant over for dem, der sætter spørgsmålstegn ved eller udfordrer romantikernes orden. De gustne kræfter, som må til for at gennemtvunge og opretholde ethvert romantisk projekt, projektørbelyses godt af Schmitts fyndige konstatering: "Alt romantisk står i uromantiske energiers tjeneste". Bag ethvert "godt" projekt gemmer der sig selvsagt nogle individers selviske ambitioner, som reelt fraskriver dem enhver ret til moraliseringen. Der er ingen internationale politibetjente og slyngelstater, men blot fjender med modstridende mål. Ingen godmennesker og racister, men blot internationalister og nationalsindede.

Brodden rettes vel at mærke hos Schmitt til alle sider. Der er tale om grundvilkår i det politiskes natur, der radikalt stiller alle på samme niveau. Multikulturalisterne reducerer politik til en slags ansvarsløs æstetik, men det gør visse nationalsindede – såkaldt "borgerlige" af flere partifarver såvel som akademikere – i vor aktuelle debat jo også. For dem synes debatten at være det endelige mål; de bliver chokeret ved den blotte tanke om, at deres idealer skulle blive forsvaret i den politiske praksis. Disse debattører m.m. kommer i en opløftet stemning af deres egne skarpe formuleringer og subtile pointer, men deres position er præget af ubeslutsomhed og moralsk uansvarlighed over for den konkrete beslutning mod virkelige fjender, som er altings prøve. (Jf. Birthe Rønne Hornbech, der anklager masseindvandringen for at "smadre landet", men som alligevel er indigneret over konkrete Dansk Folkeparti-forslag om at udvise blot enkelte kriminelle familier).

Konkret handling nødvendig

Det, der hos Carl Schmitt altid står i første række, er en bevidsthed om farerne i den konkrete situation og et fokus på nødvendigheden af at træffe de nødvendige be-

slutninger og handle – ikke mindst mod den "uundgæelige" udvikling. Giver staten afkald på at definere sig i modsætning til sin eksistentielle fjende og at handle derefter, ophører den ifølge Schmitts begreber simpelthen med at eksistere som suveræn enhed. Hvis et folk opgiver at skelne mellem venner og fjender og blot bliver en gruppe, der lever sammen med andre grupper på et område, ophører dets politiske eksistens, og det bliver overladt til andres forgodtbefindende. Skal i særdeleshed et demokratisk styre praktiseres, kræver det en afvisning af folkefremmede. Demokratiet fordrer nemlig "substantiel lighed". De heterogene elementer i folket skal derfor udskilles. Schmitts eksempel var her tyrkernes fordrivelse af armenierne. Det gælder vel at mærke om at skelne ret mellem ven og fjende, så de udsondrede ikke udgør en tilfældig menneskegruppering, men virkelig er den/de enheder, der modsiger fundamentet for det tilbageblevne ægte folk.

Det er dog en sandhed med modifikationer, når Marcus Llanque i *Distinktion* hævder, at ingen politisk enhed er givet fra naturens side – enhver sådan skulle ifølge Schmitt bero på en menneskelig beslutning. Hævdelsen af folket kræver godt nok en beslutning om at skelne mellem ven og fjende (de væsensfremmede), men folket er for Schmitt allerede tilstede som en konkret afgrænset orden (nomos), som blot skal vækkes til selvbevidsthed og tage sit eksistentielle ansvar på sig.

Ligeledes har Jacques Derrida uret i sin sammenfatning af Schmitts lære, der med tilslutning citeres i *Distinktion*: "Opfindelsen af fjenden – det er tidens krav. Det er den mest presserende opgave, som skal lykkes for at tingene kan repolitiseres". Dette er en konstruktivistisk karikatur. Fjenden behøver såvist ikke opfindes; ifølge Schmitts virkelighedsnære beskrivelse er den det mest konkrete og reelle af alt.

Udsondring af fjenden

Ifølge Schmitts teoretiske hovedværk *Der Begriff des Politischen* fra 1932 (udkommer snart på dansk som "Det politiskes begreb") er fjenden ikke mindst fremmedlegemet, der er blevet den indre fjende, fordi det er smeltet sammen med venen, så man ikke kan skelne mellem dem: Det "politiske legeme" har derfor brug for en yderste, intensiv diskriminationsanstrengelse, der bygger på folkets samarbejde i adskillelsen af de elementer, der truer dets "egen værensmæssige form for liv". Det er klart, at jo mere fremmede folkegrupper (i det ydre) "integreres", desto farligere bliver de for den folkelige eksistens. Om Schmitts mening om behandlingen af disse fjender (som der ikke skal næres

"had" imod) hedder det i *Distinktion*, at da de ikke har begået nogen forbrydelse, skal de ikke straffes, men derimod blot ekskluderes eller udsondres. De har ikke begået nogen forbrydelse, der er fastsat straf for; de er forbrydelsen (mod folkets ensartethed). Forbrydelsen er "immanent" for dem, uadskillelig fra deres tilstedeværelse i folkelegemet, fra hvilket de med alle midler skal fjernes. "Straffen" kan dermed ikke rette sig mod deres handlinger, men mod deres eksistens (i folket); deres "værensmæssige helhed". Det kræver foranstaltninger, som ikke er begrænset af andet end "det rent faktiske formål" (jf. Glistrups muhamedanerlov). Som Schmitt udtrykte det i sin 1916-artikel *Diktatur und Belagerungszustand*, kan der over for eksistentielle trusler mod nationen endog kræves forholdsregler, som "begrebsligt overhovedet ikke er afgrænset". Redningen af folket står i en sådan situation over loven, fjenden udenfor den.

Vestens selvmord

Schmitt har egentlig ikke noget argument mod, at man kan beslutte at overføre suveræniteten til fx europæisk niveau. Dette kan også anskues som en konkret orden, der så blot som et Fort Europa kræver en politisk vilje bag sig for at kunne siges at eksistere. Den nuværende "europæiske ledelse", som nægter at identificere sine reelt eksisterende fjender, har på forhånd afskrevet sin politiske eksistens, og er nu i stedet katebald for "udviklingen" (konkret den demografiske) og stærkere viljer (Islam/USA). Kun i en intens modsætning til en ydre fjende, hvor der om nødvendigt ikke viges tilbage for kamp, kan en suveræn politisk enhed siges at bestå. Vestens regioner, folk, stater og civilisation kunne samlet eller hver for sig træde i karakter og afgrænse sig fra sine fjender (altså defineret som dem, der modsiger grundlaget for ens eget) – men i stedet gør de sig til ét med "verden" og går dermed pr. definition under som politiske enheder.

Det ufravigelige krav til en politisk enhed er, at den overhovedet er i stand til at skelne mellem "ydre" og "indre" og håndhæve denne distinktion (jf. som kontrast mange af nutidens "europæere", der endog regner Tyrkiet m.m. som en del af Europa). Fjenden er i udgangspunktet noget udenfor, jf. Schmitts fjendebegreb som "den anden, den fremmede", hvor det er tilstrækkeligt for dets væsen, "at det i særegen intensiv forstand er noget andet og fremmed". Som han omvendt viser i sin undersøgelse *Über das Verhältnis der Begriffe Krieg und Feind* (1938), omfatter ordet "ven" oprindeligt kun de blodsbeslægtede. Det har under ingen omstændigheder noget at skaffe med privat sym-

patifølelse, men er et kollektivt skæbnefællesskab. Erklærer en del af folket, at det ikke mere har nogen fjende, stiller de sig i sagens natur på fjendens side (som vore fremmedvenner i dag).

Vore førmoderne fjender drømmer deri-

mod ikke et øjeblik om at ophøre med at betragte os som fjender, hvorfor vor død truer med ikke kun at blive en politisk, men også en fysisk realitet.

Peter Neerup Buhl

Danskens Vej til ror og magt

Den danske TV-chef Bjørn Erichsen er blevet chef for EBU fra 1. januar 2002. Bjørn Asbjørn som han egentlig hedder – startede sin karriere som VS'er og sekretær i bevægelsen "Vietnam 69". I 1971 udpønsede 3 VS-aktivister i villa "Maos Lyst" i Hellerup en plan om at oprette en rød højskole. De 3 var Hans Jørgen Kløvedal Svendsen, Ivan Mortensen og Asger Boertmann. Det var imidlertid lettere tænkt end gjort, selv om man i den midlertidige bestyrelse havde navne som Harald Munk Plum, Gunvor Auken, Tage Hind, Henning Tjørnehøj m.fl. og bl.a. hjælp af Amdi Petersen, Poul Jørgensen og Ejvind Larsen. Det kneb med pengene og med enigheden. Det endte med at foretaget blev kuppet ved et møde 19. august 1972, idet Kløvedal Svendsen med støtte af Bjørn Erichsen kom med ca. 70 mand og overtog skoleprojektet, oprettede ny bestyrelse med Erichsen som formand og fik skolen i gang. Bjørn Erichsen gik over til DKP og i løbet af få år havde DKP overtaget højskolen.

Bjørn Erichsen blev medlem af DKP's centrale skolingsudvalg, ligesom han underviste på Marxistisk Oplysningsforbund (MOF), ledede studiekreds om marxisme på Krogerup Højskole o.l. Oplysning, undervisning, propaganda gennem massemedierne og skoling af både børn og voksne er som bekendt en meget vigtig ting i et samfund. Bliver den ensidig, bliver samfundet ensidigt, og sådan blev det. Mens fagene historie og litteraturhistorie næsten helt forsvandt fra skoleskemaet, foregik indoktrineringen for fuld udblæsning i 70' - 80'erne.

Alt dette og mere til kan man læse om i Ole Hasselbalchs nylig udkomne bog "Den stille Krig".

Fra 1981 kunne Bjørn Erichsen fortsætte sin kommunistiske belæring i TV som programmedarbejder ved undervisningsafdelingen. Desuden skrev han bog "Om Arbejderbevægelsen" og fremførte sine kommentarer i "Social Revy", det marxistiske kartel BUPL's blad "Børn og Unge" m.m.. Han deltog naturligvis også i den sovjetstyrede fredsbevægelse, idet han sammen med Lene Bredsdorff og Lars Engels redigerede udsendelsesræk-

ken "Slip Freden løs", skrevet af Jesper Jensen – De husker ham nok, ham psykologen, der ødelagde folkeskolen med sin "lille røde bog for skoleelever" og bandlysning af al disciplin. Noget skolerne stadig døjer under. I samarbejde med Ebbe Reich Kløvedal og Poul Vitus Nielsen nåede Bjørn Erichsen i 1987 at lave TV-serien "Nu dages det Brødre", inden muren blev styrtet.

Nu er Bjørn Erichsen så udnævnt til chef for det store TV-selskab EBU - European Broadcasting Union, som har 70 TV-selskaber som medlemmer i 31 forskellige lande i Europa, Nordafrika og Mellemøsten. EBU's hovedkontor ligger i Geneve.

Ligesom andre 68'ere nåede Erichsen til tops gennem den kommunistfascinerede ærtehalv og ensidighed.

G. Johnsen

Erichsen og hans 68-kolleger har alle levet efter "Admiralens vise" og er endt med Kors og Bånd og Stjerner på...

– "Politisk set var jeg liberal, socialistisk højresindet radikal. Jeg stemte altid med den største flok, og de tanker andre tænkte var mig mer end nok".

Danmark Rundt

Dagligdag under Besættelsen

Nydansk vold mod politiet optrappes

Politiet efterlyser hjælp fra Justitsministeren

København: Politiet har indkaldt til et ekstraordinært sikkerhedsudvalgsmøde, efter at en kvindelig betjent blev ramt af en brosten og fik åbent kraniebrud under patruljering i Nørrebrogade i København. Op mod 30 andengenerations-indvandrere havde stået på lur efter patruljebilen. De stormede mod bilen og overdægnede den med brosten. Den kvindelige betjent blev ramt i tindingen, og blodet silede ned ad hendes ansigt. – I yderste konsekvens kan det betyde, at politiet ikke længere vil patruljere på Nørrebro, skriver flere morgenaviser. (DR1 TextTV/ JP København 220801 og Ekstrabladet 200801).

Politigreb om Nørrebro

København: Det er besluttet, at betjentene ikke længere må køre ind i det indre Nørrebro, hvis de ikke er ledsaget af kolleger i en gruppevogn bemandet med 6-8 betjente. (JP København 240801)

Flasker mod patrulje

Århus: Politiet i Århus anholdt to, der sigtes for at have kastet flasker mod en patrulje i det belastede kvarter Brabrand. De anholdte sigtes for vold mod politiet, som de sparkede og spyttede på. Forstærkninger måtte tilkaldes.

Også i lørdags blev en politipatrulje udsat for stenkast fra unge i Brabrand. (TV2 TextTV 210801)

Forsøgte at køre betjent ned

Kolding: En politibetjent måtte springe for livet, da to tyve forsøgte at køre ham ned. Hans kollega søgte at standse tyvene ved at skyde mod flugtbilens dæk.

Tyvene talte dansk med accent og kørte i en mørk Audi. (TextTV2 120801)

Betjent, der lå ned, sparket i hovedet

Odense: Betjenten brækkede en fortand og pådrog sig blodansamling, da en 16 årig andengenerations-indvandrer fra Vollsmose sparkede ham direkte i ansigtet, mens han lå ned. (BT 170601)

Kvindelig betjent tævet

København: En kvindelig betjent under uddannelse fik lussinger og knytænveslag, da hun ville stoppe unge indvandreres hærværk mod nogle træer. (Ritzau 180601)

Nikkede politifolk skaller

Vejle: En 21-årig nydansker sigtes for seks tilfælde af vold, deriblandt to mod politifolk. Manden drog hærgende gennem Vejles forlystelsesliv, hvor han knuste en flaske i hovedet på en udsmitter og nikkede en gæst en skalle. Herefter overfaldt han to sagesløse unge piger på gågaden, hvorefter han nikkede skaller til tilkaldte politifolk og sparkede en betjent i ryggen. Manden stammer fra Irak. (TextTV2 210401)

Politiet truet ud af Vollsmose

Odense: Politiet måtte opgive at afhøre en 13-årig 2. generationsindvandrer i Vollsmose. En gruppe på 100 indvandrere opførte sig så truende, at tre politibiler med seks betjente måtte opgive og forlade den belastede bydel. Forinden havde den ophidsede mængde truet dem på livet, hvis de tog drengen med til politigården. Senere måtte man flytte den danske familie, hvis dreng var blevet overfaldet, væk fra bydelen. (Fyens Stiftstidende 150501)

Pansrede kampvogne i Vollsmose

Odense: Politiet i Odense tager nu konsekvensen af længere tids fornyet uro og overfald på betjente i Vollsmose. Det betyder, at en styrke på 50 betjente bliver udstyret med pansrede køretøjer, der i nødsituationer kan rykke ind, hvis der opstår uroligheder. (Ekstrabladet 280501)

Sten og flasker mod patruljevogne

Haderslev: Politiet i Haderslev måtte patruljere i en særlig sikret vogn i Varbergparken, efter at der flere gange var sat ild til containere og kastet med sten og flasker mod de patruljevogne, der kom ind i området. Bag angrebene står, ifølge politiet, unge indvandrere. (TextTV DR1 050601)

Politistation sat i brand

Frederiksberg: En politistation på Solbjergvej udbrændte, da en brandbombe blev kastet gennem ruden. Et vidne hørte en rude blive knust. Kort efter så han politistationen stå i flammer og en ung mand løbe fra stedet. Denne mand, som politiet

mener er medlem af en lokal gadebande, beskrives som 18-23 med sort hår. (TextTV DR1 240801)

Farlige områder for politiet

København: Indre Nørrebro og Vollsmose er så farlige områder for politiet at færdes i, at de aldrig kører alene ind, når de tilkaldes. Mindst to patruljevogne. Det er fast praksis.

»Det er en elementær sikring af kollegernes sikkerhed. Folk i området stimler ofte sammen, når de ser en patruljevogn, der bliver råbt skældsord og smidt ting efter betjentene. Desuden kan vi være sikre på, at hvis en patruljevogn efterlades på gaden uden opsyn, er dækkene flade og ruderne smadrede, når vi kommer tilbage,« forklarer Hans Illum Hansen, formand for Odense Politiforening. (JP 230801)

Nydanskere lokker politiet i baghold

København: Formanden for Københavns Politiforening, Henrik Blandbjerg: »Vi oplever f.eks., at vi har mindre autoritet. Specielt i indvandrerkvartererne mødes vi typisk af en megt stor hævnfølelse. Hvis vi har anholdt nogle unge om formiddagen, risikerer vi at blive lokket i baghold samme eftermiddag. De tilkalder os med falsk anmeldelse, og så ligger de på lur efter os,« siger Blandbjerg. (Holbæk Amts Venstreblad 230801)

Hældte benzin over politimand

København: En 33-årig muslimsk asylansøger hældte benzin ud over sig selv og en politimand, trak en lighter og truede med at tænde ild. Han er sigtet for alvorlig brandstiftelse. Politimanden er psykisk mærket af episoden. (Ekstrabladet 240801)

Politi lokket i fælde, derefter beskudt og bombarderet

København: En falsk anmeldelse om brand og slagsmål i Vollsmose, skulle tilsyneladende lokke en patrulje fra Odense Politi i en fælde. Nær stedet i Bøgeparken, hvor branden angivelig skulle være begyndt, stod en gruppe på 20-30 rede til at tage varmt imod politiet. Natten før var en patrulje blevet beskudt med luftpistoler og store murbrokker. Men dagen efter havde politiet folk i området, som kunne advare mod bagholdet. (TextTV2 270801)

Slæbte politimand efter politibil

København: En fange (ifølge TV2-avisen nydansker) stjal en af politiets patruljevogne og flygtede med en betjent hængende delvis ind gennem sideruden. Betjenten knuste forreste siderude og søgte at forhindre flugten, men han blev slået af, da han ramte en anden bil. (TextTV2 280801)

Nydansker: For sent med dialog med politiet

København: Nydanskeren Hamid Malejour: »Det er for sent med dialog. Politiet går udelukkende efter indvandrere. Når man ikke kan stole på politiet, må vi stole på os selv!« (DR1 19-direkte 260801)

Politibil bombarderet fra bro

København: En patruljevogn med to politibetjente blev bombarderet med sten fra en bro over Ishøj Stationsvej.

Patruljen fra Glostrup blev alarmeret efter anmeldelse om slagsmål ved Vejgård Kirken. Anmeldelsen var falsk og havde til formål at lokke politifolkene i baghold. - På broen, som de skulle køre under, var der arrangeret fire bunker af sten på størrelse med tennisbolde.

I fremtiden bliver politiet nødt til at tjekke anmeldelserne grundigt.

»Det er ærgerligt for folk, der taler dårligt dansk og som ringer med en anmeldelse,« siger politiet. (TextTV2 050901)

Fór løs på politiet med en kniv

Hillerød: En voldsom gadekamp i Hillerød endte med, at en politibetjent skød en ung mand i benet. Skuddet faldt, da manden med en kniv løb frem mod politiet, som forsøgte at standse slagsmålet mellem en gruppe nydanskere. (TV2TextTV 300901)

2,4 mia. ekstra mod nydansk vold

Politimand Claus Gemahl: »Standser vi en bil med unge indvandrere i, så er det ikke nok, at vi er en patruljevogn med to mand i. Så skal vi være op til fire patruljevogne. For vi ved af erfaring, at med nydanskernes mobiltelefon-ringsystem, så varer det ganske få sekunder, fra vi har bragt vognen til standsning, til vi er omringet af deres venner, 20-30 personer. Vi er oftere og oftere i en situation, hvor vi må køre fra et sted med uforrettet sag, fordi vi var i undertal.

Blot noget så enkelt som at aflevere en forkyndelse kræver to patruljevogne, så vi er sikre på, at vores køretøj ikke skal bugseres beskadiget herfra. Så det koster fire mand at gå på sytten sal deroppe. På de 14 år jeg har været i politiet, er situationen hele tiden blevet forværret, så vi skal være flere og flere om en opgave.«

Også andre større provinsbyer har måttet slås med ungdomsbänder: Ifølge politiets opgørelse er det – foruden København, Århus og Odense: Gladsaxe, Glostrup, Roskilde, Slagelse, Haderslev, Horsens, Randers og Aalborg. Dette har medført, at staten har måtte lægge 2,4 milliarder ekstra til at bekæmpe gadebänderne.

(DR1 Søndags Magasinet 090901)

Muslimernes vidunderlige familiesammenhold

En 17-årig libanesisk pige, som var på flugt fra et forestående tvangsægteskab, blev onsdag aften kidnappet af sin familie. Vidner så hende blive proppet ind i en bil nær en tankstation ved Køge Bugt Motorvejen og alarmerede politiet. Det lykkedes politiet at stoppe bilen på Storebæltsbroen, men uden pigen, som forinden var blevet omladet til en anden bil, hvori hun blev kørt til sit "hjem" ved Brabrand.

Politiet befriede pigen fra hendes familie, og hun er nu i de sociale myndigheders varetægt.

(Kilde: Dagbladet 1/9 01).

Kommentar:

Kredsen omkring Dansk Flygtningehjælp reklamerede igennem mange år for muslimernes "vidunderlige familiesammenhold, som vi kan lære en hel masse af". Også hvad det højt besungne familiesammenhold angår, trænger virkeligheden sig ubarmhjertigt på, og det er efterhånden længe siden, man har hørt reklame for denne import af familie-know-how. En ting kan vi imidlertid lære af muslimernes adfærd: hvordan mennesker ikke bør opføre sig overfor hinanden!

H.V.

Verden Rundt

Sverige

Ny svensk lov lægger lovgivningsmyndigheden over på mindreårige børn!

Sidste år, nærmere sagt i december 2000 afholdtes der i Sydney en international konference om den i verden så udbredte omskærelse af drengebørn. Argumentet for omskærelse er dels religiøst, dels hygiejnisk. Manglende renlighed kan forårsage sygdomme, bl.a. livmodercancer. Modstandere af omskærelse mener, at mændene kan vaske sig ordentligt og at man jo heller ikke lader alle tænder trække ud for at slippe for at børste dem. Hvad naturen, Gud, Jehova, Allah eller andre har skabt, hører med til menneskekroppen og skal ikke skæres bort, og desuden er operationen i strid med FN's børnekonvention. FN's menneskerettigheder og børnekonvention godtages imidlertid ikke i alle lande. Muslimerne tager afstand fra dem.

For de uindviede skal røbes, at der er to slags omskærelser af drengebørn. I den mosaiske tro sker den allerede når barnet er 8 dage gammelt, sådan som vi ser det fremstillet på kirkebilleder af Jesu liv. Muslimerne foretager normalt først omskærelsen, når barnet er 3-5 år gammelt, men undertiden senere – helt frem til puberteten. Derfor er deres omskærelse langt mere smertefuld og modstandere kalder det rent ud lemlæstelse.

Mange deltagere ved konferencen opfordrede til mere oplysning på dette område i de forskellige lande og til at politikere ikke uden videre ved lovgivning accepterede disse urgamle traditioner, som var i brug allerede 2-3000 år før Kristi fødsel. Denne appel var

ikke mindst rettet til Sverige, idet man dér var i gang med at udarbejde et lov-forslag. Konferencedeltagerne så gerne, at Sverige som et foregangsland ville gå i spidsen for et børnevenligt samfund og overholde den FN's børnekonvention, som de har underskrevet.

Men det turde den svenske rigsdag ikke. Trods mange protester vedtog man i juni 2001 en lov, der tillader omskærelse af drengebørn, når blot det foregår i lægeregi. Den trådte i kraft den 1. oktober. Derved blev de i forvejen hårdt pressede hospitaler skyldige at påtage sig nogle, medicinsk set, unødvendige operationer på raske børn, mens omkostningerne lagdes over på de i forvejen hårdt plagede skatteborgere. En omskærelse med den lovbefalede bedøvelse koster i dag 6588,- sv. kr. (om ikke andet støder til) og da der er 2-3000 muslimske drengebørn om året, der skal omskæres så indebærer det på nuværende tidspunkt, at skatteborgerne hvert år må betale mellem 13 og 20 millioner kr. (Antallet af børn samt prisen for operationen vil næppe falde). Det er i øvrigt et etisk spørgsmål om kristne bør bidrage til lemlæstelse af smådrenge.

Ovennævnte svenske lov forbyder dog omskærelse, hvis barnet ikke er indforstået dermed! "I den mån barnet självt kan uttrycka sin vilja ska det vara helt klart att han inte motsätter sig omskærelsen" (her citeret efter nyhedsbureauet TT's omtale af loven). Det er det rene ævl, eftersom børn ikke kan have begreb om, hvad operationen indebærer, fysisk og psykisk, eller hvilke konsekvenser det kan få senere. Ved forfølgelser og holocaust'er kan en omskærelse røbe tilhørsforhold, som måske under de givne omstændigheder ønskes skjult. "Udtrykke sin vilje"? Ordene kommer ikke bare i karambolage med barnets

manglende indsigt, men også med forældremyndigheden. Og hvad nu hvis den 4-5-årige grædende, skrigende og sparkende modsætter sig indgrebet? Eller skal man vente med at spørge barnet til det er bedøvet? Som ansvarlig for operationen bliver lægepersonalet delagtig i et lovbrud og hjemfalden til straf, hvis de gennemfører omskærelsen mod barnets vilje.

Med denne bestemmelse om, at barnet – så vidt det selv kan udtrykke sin vilje – afgør lovligheden af omskærelsen, vasker politikere deres hænder og lægger ansvaret for handlingen over på barnet selv!

Politikere hinsidan og her i landet har fået en ny grundlov at klynge sig til. Den hedder tolerance over alt andet. Trods FN's børnekonvention og alverdens snak om børneomsorg og appellen fra konferencen i Sydney stadfæstede den svenske rigsdag de brutale middelalderlige skikke og oldtidslevn – blot moderniseret med bedøvelsesprøjter!

G. Johnsen

Holland

Mystisk flystyrt-profeti

En kalender på arabisk, trykt i Egypten i maj, har som illustration for september måned et fly der rammer Manhattan. En større mængde eksemplarer af kalenderen blev opdaget på en islamisk skole i den hollandske by Almere, hvis borgmester alarmerede Hollands sikkerhedstjeneste (BVD), som undersøger sagen. "Jeg er støttet af Allah, for at dø for Allah", står der under det dramatiske maleri af flyet; et citat fra en pilot, som styrtede med et EgyptAir-passagerfly ved New York i 1999. Lederen af den islamiske skole ville ikke ud med, hvorfra hun havde fået kalenderen, som også rummer mange andre militante islamiske billeder med opfordring til vold.

En opinionsmåling har afsløret, at 47,7% af muhamedanerne i Holland indrømmer at have "fuld forståelse" for terrorangrebene mod USA 11. september. (Hvor mange mon ikke indrømmer det?).

(Kilde: De Telegraaf online 26-28/9 01;

Vlaams Blok magazine 2001 nr. 10).

Fremmede i "forsvaret"

Det hollandske militær rekrutterer stadig mere personel blandt indvandrere, især blandt surinamesere og tyrkere. P.t. er 7,5% af personalet af fremmed herkomst. En voksende andel er muhamedanere med dobbelt nationalitet. Men det vil ikke give problemer med loyalitet, forsikres det, da militæret alligevel ikke vil komme til at kæmpe for Holland, men under FN's flag...

(Kilde: Vlaams Blok magazine 2001 nr. 9).

Storbritannien

Fremgang trods undertrykkelse

Efter indvandreroptøjerne i Oldham i efteråret har British National Party fået 16% af stemmerne ved lokalvalget. På trods af, at indenrigsministeriet har forbudt "enhver højreekstrem manifestation indtil den 31. oktober", og at BNPs leder, universitetsmanden Nick Griffin, er blevet idømt fængselsstraf for "racistiske skrivelser". Borgere, der har stemt på BNP, begrundet det bl.a. med, at deres hjem regelmæssigt angribes af pakistane-re og lign., hvilket ingen politikere fra de andre partier har gidet tage sig af. Ligesom i Frankrig er der nu ca. 10 millioner fremmede i Storbritannien.

(Kilde: J'ai Tout Compris! 2001 nr. 13).

"Britiske" helligkrigere

Unge muhamedanere i Storbritannien rekrutteres til træning i hemmelige lejre side om side med bin Ladens folk. Helt ned til 16-års alderen tager de af sted fra det land, deres forældre engang rejste til, idet de lyver over for dem ved at sige, at de bare tager på ferie med venner i nogle få uger. Oftest er det dog universitetsstuderende, der rekrutteres. En sådan rekruttering har fundet sted siden Sovjets invasion af Afghanistan i 1979, og den tog rigtig fart siden Golf-krigen i 1991. Den krig overbeviste mange muhamedanere om, at Vesten har en anti-islamisk dagsorden. Det understreges, at de muhamedanere, der således rejser ud for at kæmpe, har god økonomisk baggrund og karrieremuligheder. De motiveres af deres "tro", ikke af fattigdom eller marginalisering.

(Kilde: The Independent 21/9 01).

Kolossal sikkerhedstrussel

Fire ud af ti muhamedanere i Storbritannien mener, at Osama bin Laden er berettiget til at føre sin krig mod USA. Lige så mange af dem mener, at "britiske" muhamedanere er berettiget til at kæmpe på Talibans side. Og 11 pct. siger åbent, at angrebet på World Trade Center var berettiget. 80 pct. af muhamedanerne i Storbritannien er imod bombningen af Afghanistan, og adspurgt om det at være britisk eller det at være muhamedaner er vigtigst for dem, valgte 68 pct. islam.

(Kilde: Sunday Times 4/11 01).

Tyskland

Også i Tyskland

Koloniseringen af Europa synes at forløbe stadig mere koordineret og synkront i alle vesteuropæiske lande. Af aktuelle fænomener og tendenser, danskere kan nikke genkendende til, kan fra Tyskland nævnes, at den islamistiske organisation "Milli Görüs" nu vil danne et politisk parti. Til dette formål har de opfordret islamister til at blive tyske statsborgere.

I Danmark har begrebet "tålt ophold" opnået herostratisk berømmelse. I Tyskland er der 500.000 "udrejsepligtige", dvs. afviste asylanter, som har fået besked på at rejse, men som simpelthen bliver. Langt de fleste af disse har opholdt sig ulovligt i landet i over et år.

Ligesom i Danmark gider muhamedanerne i Tyskland ikke lære værternes sprog: Ca. en tredjedel af de 8 mio. indvandrere i Tyskland kan næppe tale tysk.

Lidt længere "fremme" i udviklingen end os er Tyskland måske dog. Således kræver det ledende medlem af partiet FDP Mehmet Daimagüler nu, at der i Berlin kommer en "Kemal-Atatürk-Gade". Som Daimagüler udtaler: "Tydeligere kan man ikke sige til de tyrkiske indvandrere, at de er velkomne her."

(Kilde: Nation & Europa oktober 2001).

Politisk korrekt pyroman

På øen Nordstrand i Vadehavet udbrændte den 11. juni Theresien-kirken. Skaderne beløber sig til godt 150.000 kr. Da det ikke er nogen moské eller synagoge, vakte det kun begrænset interesse i medierne. Også fordi brandstifteren viste sig at være en 11-årig muhamedaner, der i kirkens gæstebog havde skrevet: "Kære Allah, jeg ønsker, at jeg kommer hjem igen." Det klare politiske attentat, der beviser farligheden af selv de yngste helligkrigere, blev herefter omdefinert til en "ulykke"! Havde gerningsmanden haft kort lyst hår, var der givetvis blevet afholdt fakkeltog mod misdæderen.

(Kilde: Nation & Europa september 2001).

Statistik-svindl

Alskens manipulationer foretages for at oppuste billedet af en "højreekstrem" trussel. (Se også Danskeren 2001 nr. 3 s. 24). Fx sammenligner Kontoret for Forfatningsbeskyttelse uden videre to usammenlignelige størrelser: Således for 1.

halvår 1999 1.173 venstreekstre lovetrædelser og hele 2.839 højreekstre ditto. Der er bare det ved det, at i opgørelsen over de højreekstre udgør rene "propagandaforbrydelser" 2.471, mens disse er 0 i den venstreekstre kriminalitet. Reelt står således de 1.173 venstreekstre ægte forbrydelser (vold o. lign.) over for blot 368 fra den modsatte fløj!

(Kilde: Junge Freiheit 2/11 01).

Frankrig

Ulmende etnisk borgerkrig

Turismen er ved at svigte Frankrig pga. den store fremmedkriminalitet. Reportager i bl.a. Sunday Times, The Economist og International Herald Tribune har beskrevet, hvordan folk trues og bestjæles i Paris. Den ledende japanske avis Ashahi Shimbun konstaterede med udgangspunkt i de mange overfaldne japanske turister, at "Italien, Spanien, Marokko og Tunesien er langt mindre farlige end Frankrig". Også Folkets Dagblad i Beijing advarede i maj stærkt kinesiske turister mod Paris, hvor "den vilde kriminalitet og barbariet hersker". Alene fra januar til juli 2001 er de væbnede røverier i Paris steget med 21 procent. En anden tendens er den stigende mængde angreb på praktiserende læger, udøvet udelukkende af indvandrere, som fx vil stjæle medicin eller er utilfredse med ventetiden. Derfor trækker lægeklinikker sig nu ud af indvandrerunge kvarterer. Og lægerne demonstrerede i marts i Paris' gader med advarsler som "Jeres læger er i fare, jeres helbred er truet".

Læger i Paris demonstrerer mod at blive udsat for fremmedvold.

I Nice er væbnede røverier tiltaget med 101% på et år, og det er udelukkende unge med rod i Maghreb-landene, der er skyldige i stigningen. Heller ikke småbyer er fredet: I Caveyrac med 3.000 indbyggere holdt man den traditionelle fest 14. juli, da byfesten pludselig blev udsat for en klassisk muhamedansk razzia: Ca. hundrede unge helligkrigere angreb ganske uprovokeret med knive, økser og skydevåben. Tyve borgere blev alvorligt såret og der skete stor materiel

skade. (Noget lignende oplevede den belgiske by Gilles ved samme tid).

I indvandrerkravter i Frankrig blev der alene i 2000 beslaglagt 8.500 skydevåben, herunder 26 bærbare militære raketter. Disse våben udgør næppe 1 procent af den reelle våbenmængde i kvartererne. En regulær væbnet opstand synes under opsejling. Fra det franske militær lyder der nu advarsler om situationen. General Dominique Gourlez de la Motte gør opmærksom på, at hæren er totalt uforberedt på en opstand af millioner af nordafrikanere i Frankrig, hvor en reserve i stil med den amerikanske nationalgarde derfor er påtrængende nødvendig.

(Kilde: J'ai Tout Compris! 2001 nr. 12 og 13; L'Obs de Paris 8/9 01).

Afslørende fodbold-optøjer

Den 6. oktober skulle Frankrigs og Algeriets fodbold-landshold for første gang siden afkoloniseringen spille mod hinanden. Kampen blev annonceret som den store "venskabsfest", og den skulle være en manifestation mod dem, der "forveksler" islam med terrorisme. Desuden skulle kampen vise, hvilket "potentiale for integration", sport rummer.

Selv Frankrigs stjernespiller med algeriske rødder, Zinedine Zidane, måtte dog på forhånd erklære, at han havde "tvetydige følelser" ved at spille mod sine forældres fædreland. De mange "franske" algeriere, som var mødt op som tilskuere, var mindre tvetydige. Allerede da den franske nationalsang blev spillet, druknede den i deres piftekonzert. Efter 75 spilleminutter måtte kampen afbrydes pga. uro, flaskekast m.m. (Frankrig førte da 4-0), og algeriske unge stormede under deres lands faner ud over banen. Alt under overvåring af premierminister Jospin og andre fra regeringen, som måtte rømme deres tribune. Den kommunistiske sportsminister manede over en mikrofon til ro, men blev standset, da hun fik en flaske i hovedet. I hele området omkring stadion i Paris var der optøjer den følgende nat - politiet måtte gribe ind 17 gange.

Således endte denne sportsbegivenhed, der blev arrangeret for at ære de nordafrikanere, som bor i Frankrig, med at afsløre deres sande væsen.

(Kilde: Junge Freiheit 19/10 01).

Sandsynligvis terror

Alle medier har været enige om – uden det mindste bevis – at kalde den store eksplosion på en kemifabrik i Toulouse i september for en "ulykke". Men blandt ofrene fandt man en tuneser, som viste sig

at have syv par underbukser på. Dette pudsige fænomen kan kun forklares ved, at det var en helligkriger, som havde forberedt sig grundigt på at komme i Paradiset. Det er nemlig da et traditionelt ritual – også praktiseret af palæstinensiske selv-mordsterrorister – at beskytte kønsorganerne med syv lag stof, så man ubeskadiget er parat til de 72 jomfruer, der altid venter den, som dør for Allahs sag.

(Kilde: J'ai Tout Compris! 2001 nr. 14).

Islamiske verden

Kristenforfølgelser intensiveres

I ly af USAs bestræbelser på at vinde accept i den muhamedanske verden af en aktion mod Osama Bin-Laden og Talebanstyret i Afghanistan forøges nu undertrykkelsen og forfølgelsen af religiøse minoriteter – det vil først og fremmest sige kristne – i den muhamedanske verden.

I Saudi Arabien, som for en måned siden talte for dialog mellem kristne og muhamedanere – i Danmark! – er mange kristne blevet arresteret i de seneste dage. Kristne observatører tror, at formålet med den skærpede forfølgelse er at skræmme arabere, som måtte føle sympati for kristendommen. Ifølge saudiarabisk lov skal alle statsborgere bekende sig til muhamedanismen. Frafald medfører dødsstraf.

I Pakistan er en kristen, Ayub Masih, netop blevet dømt til døden for blasfemi, – dommen er udelukkende baseret på tvivlsomme påstande fremsat af muhamedanere, som den kristne havde haft kontroverser med på grund af en handel. I Pakistan bruges den slags anklager ofte af muhamedanere til simpelthen at bemægtige sig kristnes ejendom.

Ingen taler de kristnes sag. Semi-statslige såkaldte menneskerettighedsorganisationer beskæftiger sig udelukkende med påstået diskrimination af muhamedanere i vestlige lande.

Mens de kristne slagtes, fordømmes kun Bin Laden og Taleban.

(Kilde: Project Open Book/Christian solidarity Worldwide).

Afghanistan

Islam praktiseret konsekvent

En afhopper fra Taleban-styrets hemmelige politi beretter om sine opgaver. Han havde fået ordre til at udtænke "tortur så grusom, at skrigene vil skræmme kragerne fra deres reder, og hvis personen overlever, vil han

aldrig mere få én nats søvn." Alle var af frygt ivrige efter at angive alle. Og alle, der gjorde sig skyldige i en eller anden form for forlystelse (kortspil, video m.v.) – eller ikke havde langt nok skæg! – blev banket sønder og sammen med stave, indtil rummet flød med deres blod. Derefter ville de blive anbragt i en celle uden mad og drikke, men fyldt med insekter, indtil døden indtraf. Noget blev korsfæstet, andre skulle sove mens de stod på hovedet. Politifolkene var ivrige efter at være originale, så de kunne få ros af deres overordnede.

Afhopperen sluttede med at være bodyguard for mullah Omar, Afghanistans formelle leder, som karakteriseres således: "Han siger ikke meget, hvilket er udmærket, da han er en meget dum mand. Han kan kun skrive sit eget navn 'Omar'." Angiveligt er det arabere under bin Laden, der kontrollerer alt af militær vigtighed i landet: "Amerikanerne er gale. Det er Osama bin Laden, der kan udlevere mullah Omar – ikke omvendt."

(Kilde: Weekly Telegraph 3/10 01).

U-lande

Myten om u-landshjælpens nytte

I forbindelse med sit besøg i London d. 16/10 udtalte statsminister Poul Nyrup Rasmussen blandt andet: "Kampen mod terror vindes ikke med militære midler, men der skal storstilet økonomisk hjælp til, hvis man vil fjerne roden til terrorisme i verden. Vi må have en global aftale, der giver en mere solidarisk balance mellem rig og fattig, og som vil fjerne vækstmulighederne for terror".

(Kilde: ErhvervsBladet 17/10 2001).

Kommentar:

Statsministeren er bestemt ikke den første, som fremfører disse argumenter.

I gennem årtier er der blevet argumenteret for, at fattigdommen i den tredje verden skal udryddes ved at overføre økonomiske midler fra de rige lande til de fattige lande. Lidet har det hjulpet. Årsagen er den simple, at befolkningsekspllosionen i den tredje verden udhuler enhver økonomisk fremgang. Hver gang produktionen stiger med 2%, bliver der 3% flere munde at mætte. Uden en markant reduktion i fødselsraten er enhver økonomisk hjælp omsonst.

Og det er ikke fattigdom, som skaber terrorisme. De fattige har ikke overskud til den slags. De fleste af gerningsmændene til terroraktionen d. 11/9 kom da også fra det rige Saudi Arabien. Vil statsministeren nu til at overføre økonomiske midler til Saudi Arabien?! *H.V*

Bøger og tidsskrifter

Islamimportørernes forgængere

Ole Hasselbalch:
Den stille krig
(Holkenfeldt 3, 2001. 264 sider. 298 kr.).

I fortsættelse af den prøjsiske general Karl von Clausewitz's bekendte læresætning om krigens væsen udtalte Lenin --- "at således er også freden en fortsættelse af kampen med 'andre midler'. Og, fortsætter han ---"Vi fører krig for at styrke det internationale borgerskab, en krig, der er hundrede gange vanskeligere, mere langvarig og mere indviklet end den mest hårdnakkede krig mellem landene". Og hermed indledes den proletære kamp mod de vestlige demokratier (Danmark incl.).

Med tilslutningen til de allierede magter efter Hitlers indmarch i Rusland ophævedes midlertidigt denne aggression og KOMINTERN opløstes men erstattedes dog i 1947 af en tilsvarende kamporganisation og med samme politiske og strategiske indhold.

Men rigtig varm blev "den kolde krig" efter Jaltakonferencen i februar 1945. Her godkendte Stalin princippet om demokratisk afstemning i de sovjetisk besatte lande – dog *uden* med hensigt at holde den del af aftalen!

Inden for en 8-årsperiode (1940-48) befandt 10 europæiske nationer sig annekteret eller under Sovjetunionens administration. En samlet befolkning på ca. 115 millioner indbyggere og et landområde på ca. 1,5 millioner kvadratkilometer. Danmark 24 gange. Den "kolde krig" var nu i fuld gang.

Kold krig, et hidtil historisk ukendt begreb og en foreteelse, som finder sted med *ikke militære midler* under fredsperioden -- og med et dobbelt omfattende ideologisk angreb mod det demokratiske samfunds civile sektor. Og set fra det internationale kommunistiske synspunkt som instrument i Sovjetunionens førerskab i den "retfærdige" krig. Altså i kampen for den proletære revolutions gennemførelse og kommende sovjetstaters oprettelse.

Denne kamp skulle føres dels ad politiske og diplomatiske kanaler og dels psykologisk ved åben propaganda, formidlet

gennem presse, film, radio, TV og sport. Og dertil så ved samfundsnedbrydende virksomhed ad skjulte kanaler, udført af legale kommunisters skjulte kadrer.

Medens ansvarlige regeringer i nabolande og i andre Nato-stater udviste passende opmærksomhed over for denne nye situation, indtog Danmark en endog særdeles passiv og neutral holdning, dette uanset regeringens farve.

Under forhandlingerne til loven af 23. dec. 1959 om det civile beredskab drøftedes opgaven om varetagelse af det koordinerende og iværksættende arbejde på det psykologiske beredskabs område. Men her afstod man totalt.

Et af resultaterne af denne lov blev dog statsministeriets udgivelse af folkepiecen "Hvis Krigen Kommer". Heri anførtes bl.a. forholdsregler mod angreb fra luften og angreb med kemiske og biologiske midler. Men intet om psykologisk beredskab.

I forbindelse med forberedelserne til udgivelse af en fornyet og moderniseret udgave af folkepiecen i 1980 foretog Selskabet til Værn for Dansk Folkestyre en officiel henvendelse til justitsminister Henning Rasmussen om medvirken i en udarbejdelse af et kapitel om netop psykologisk beredskab baseret på en af det svejtsiske forbundsråds i 1969 udsendt folkepiece med titlen, "Zivilverteidigung". Henvendelsen forblev ubesvaret og ingen orientering om den foregående subversive situation.

Man bør erindre de ugerninger det daværende sovjetiske regime påførte vore østlige naboer i det baltiske område. En intensiv sovjetisering fandt sted med udskiftning af store befolkningsgrupper. I hundredtusindvis af borgere i disse lande tvangsflyttedes til Sibirien og andre fjernøstlige regioner og erstattedes med russisk indvandring.

Et skridt længere mod vest ville have ramt Danmark og det øvrige Skandinavien.

Under denne lange og konstant truende periode var fast stationeret russiske og østtyske marinefartøjer i farvandet ved Møn, ved Langeland og i Ålbækbugten og med rekognoscering og overvågning som opgaver. Også var missil- og elektronisk overvågningsudstyr rettet ind mod danske militære og civile nøglepunkter.

Nu er som bekendt den kolde krig et overstået stadium. Et yderst alvorligt og hidtil ukendt kapitel i vort lands historie. Derfor er det med glæde og stor interesse

at læse den af professor Ole Hasselbalch for nyligt udsendte bog med titlen, "Den stille Krig". .

Et enestående og meget veldokumenteret bidrag til eftertidens forståelse af, hvad der egentlig skete af national og historisk betydning i sidste halvdel af det 20. århundrede i forbindelse med den "Kolde Krig". Især med udgangspunkt siden 80'erne beskrives det åndelige klima, som herskede og intensivt udnyttedes – herunder kampen om den unge generation, og hvoraf "ungdomsoprøret" udsprang. Bogen udtrykker et hav af kendsgerninger og herunder også samspillet mellem østlige efterretningstjenester og bl.a. danske politikere.

En periode i vort lands historie, der i hele sit væsen er usammenligneligt med tidligere farlige perioder. Enhver dansker bør erhverve sig kendskab til, hvad der egentlig skete i de år, og hvorledes. Og her er dette værk fuldt egnet til formidling deraf.

Bogen er også særdeles egnet som opslagsbog for læsere, som "vil arbejde med sagen" og søger kildemateriale. Et stort researcharbejde ligger forud for den samling af oplysninger, som værket er baseret på.

Med professor Bent Jensens ord i Jyllands Posten skal det fremhæves, "at den lange march" gennem samfundsinstitutionerne er i forbløffende grad lykkedes. Der er derfor stærke kræfter, som ikke ønsker disse forhold belyst, beskrevet og omtalt. Godt, at der herved foreligger et så sobert og veldokumenteret værk.

Erling J. Harder

De marxistiske juristers verdenstyranni

Peter Neerup Buhl:
Menneskerettigheder i konflikt: Ytringsfrihed og national selvbestemmelse i en folkevandringstid.
(Forlaget Kontrast, 2001. 261 sider. 140 kr.).

1. Del:

PNB har med denne bog præsteret et grundigt stykke arbejde med oceaner af dokumentation og afslørende citater, der klart viser de senere årtiers uhyggelige tendenser i den fra oven manipulerede ud-

vikling, der må deprimere ethvert hæderligt og rationelt tænkende menneske.

Den såkaldte internationale folkeret har udviklet sig til et overnationalt tyranni, der mere og mere afskaffer folkestyret og fædrelandsretten. Men dette tyranni går kun ud over de europæiske lande, hvori verdensregeringstilhængerne har kuppet partierne. Disse lakajers indsats truer nu de europæiske folkeslag på deres eksistens. En perverteret og vildt overdreven, nærmest helliggjort individdyrkelse er blevet verdensimperialisternes førende middel til at nå deres ligeså perverterede mål.

I første afsnit redegøres for rettighedsbegrebet, dets brug og misbrug. De redelige negative kontra de urimelige positive rettigheder, der afspejler den tiltagende egalitaristiske ideologi, det lighedsmageri, der forudsætter absolut ligebehandling trods vidt forskellig indsats og forudsætninger, et projekt, der langt mere har karakter af ensretning for at tilfredsstille grænseløst magtstræb og gale hjerne-spinds-utopier. Faktisk et lighedsideal, der reelt medfører dyb uretfærdighed! Fremmede får derved gennem demografisk aggression mulighed for at tilrive sig resultaterne af mange generationers rationel indsats i værtsfolkernes lande. Dette pedantiske lighedsmageri skal åbenbart udslette alle naturlige forskelle og disses virkninger, så en selvbestaltet verdenselite kan sætte sig på alt og alle. Imens fx fædrelandsretten har en solid basis i folkets eksistens og identitet, der skyldes evolutionens meget lange udvikling og det historiske skæbnefællesskab, har lighedsmagerens krav intet andet end utopiernes ideologiske hjernespinde at bygge på.

Lighed for lighedens egen skyld er en egalitaristisk fejlslutning. Fx ville det være dybt uretfærdigt, hvis muhamedanske ottebarnsfamilier gennem denne form for tænkning fik "ret" til at invadere Kina med dets étbarnsfamilier. Men det er netop denne uret, vi her i Europa udsættes for ...

Det er langt fra alle uligheder der er "uretfærdige". Men det går egalitaristerne altid ud fra at de er. Imens utilitarisme (nyttemoral) er helt igennem pragmatisk (som folkestyret) og derfor er gennemførlig, bærer egalitarismen præg af fanatisme og intolerance, da den repræsenterer den ideale fordrings grænseløse krav, man ikke kan stille uden at gøre mennesket ultimativt fortræd. Forskelsbehandling pga. race bortfalder automatisk som problem, når man fastholder som princip, at forskelligheder ikke hører hjemme i de samme lande, og at man krænker ethvert folks suverænitet samt truer dets eksistens ved at hævde det modsatte. En såkaldt multikulturel udvikling er dybt unaturlig ...

Politiserende jurister arbejder på at skabe en ideologisk enhedsverden. Det ligner et kosmopolitisk kupmageri ad en juridisk bagdør, udklækket af historiens smarteste verdensimperialister. En målrettet indsats for at lemlæste folkestyret gennem overnationale forskrifter og fremmedes stigende indflydelse for at undergrave nationen og fratage folket dets suverænitet – og i sidste ende dets eksistens som folk. Den internationale folkeret ligner et ondartet komplot for at skabe et globalt pampervælde. Og hvor har aktørerne deres kompetence fra? De har intet folkeligt mandat.

Dette abstrakte sværmeri begyndte for alvor med den franske revolution, hvor nationalkonventet i 1790 dekreterede "menneskehedens hellige og ukrænkelige rettigheder" og indbød hele verden til at komme til Frankrig. Mens kun gale mennesker ville bestride vietnamesernes særligt til boliger, arbejdspladser, uddannelse og social sikkerhed i Vietnam, bestrider de samme kredse danskernes særligt til alt i Danmark. Er vort land så regeret af gale mennesker? Danmark er fuldt så meget en nationalstat og fædreland for hjemmehørende folk som Vietnam.

Næste afsnit handler om problematiseringen af nationalitetsbegrebet, herunder undergravelsen af statsborgerskabets betydning og funktion. Hvis det ikke gør nogen forskel om man har statsborgerskab eller ej, kunne man jo lige så godt ophæve alle statsborgerskaber, eller tildele enhver fremmed det straks efter ankomsten – og dobbelt statsborgerskab er en urimelig fordel til fremmede på værtsfolkets bekostning! Nationalstaten er det selvfølgelig resultat af den menneskelige evolutionens mangfoldighed, og da denne skal videreføres, har staten sin første pligt overfor egne landsmænd. Demokrati betyder flertalsstyre blandt disse landsmænd, og kan derfor ikke beskytte resten af klodens befolkning som påstået af menneskeretsideologerne, og dennes situation i hjemlandene er dette indlysende princip ganske uvedkommende ...

De såkaldte nationalismeforskere kalder nationalstaten en "konstruktion", men da den bygger på virkelighedens folk, der har krav på beskyttelse, er det disse "forskere" der mangler enhver seriøsitet, da alle deres egne konstruktioner bygger på hjernespinde, ligesom deres såkaldte "grundlæggende principper"...

Det næste afsnit handler om flygtningebegrebet, og her påvises det éntydigt, at FN's konventioner ikke pålægger noget land at give asyl, og at det helt klart er nationalstatens og de homogene folkeslags hadefulde fjender, der går ind for denne

opdigtede ret. De ønsker åbenbart et verdensdiktatur, som de i deres naive utopi har proklameret som et verdensparadis – men det ville blive et helvede i stedet ...

Et par citater fra bogen kan sammensættes: "... egentlig kun forståeligt, hvis den angiveligt humanitære kamps egentlige mål er nedbrydningen af nationalstatsprincippet." "Pligt til masseindvandring er at ligne med folkemord på værtsfolket." Er det så ikke berettiget at stemple disse "humanister" som folkemordere på deres eget folk?

Japan har i årene mellem 1990 og 1997 kun givet asyl til i alt 15 personer – uden at overtræde nogen af FN's konventioner om menneskeret og flygtninge, som landet har underskrevet. Et bevis på, at FN, EU og vore egne verdensgangstere opviger til ekstreme verdensfortolkninger af konventionerne. Men Japans politik er jo ganske vist heller ikke domineret af gale marxister ...

I hele den vestlige verden hersker en 1%'s elite, der mener at have guddommelig indsigt (ligesom Rousseau), og dette tyranni kalder de så for "demokrati", selv om dette begreb faktisk kun betyder lokalt flertalsstyre. Vælgerflertallet opnås så ved hjælp af bedrageri og hjernevaskfordummelse.

Disse kredse vil med djævelens vold og magt have deres verdensregering – selv om hvert eneste menneske i verden burde løbe skrigende bort fra dette forrykte verdensødelæggende projekt.

Bent Jacobsen.

2. Del:

Anden del af Neerup Buhls bog kan siges at være et bidrag til fornuftens kamp mod loven om kollektiv forhånelsses strafbarhed (§266b):

Den såkaldte racisme-§ i straffeloven kan angribes fra mange vinkler.

1. Det er sundt at blive forhånet – du bliver klogere. Hvis man ønsker etniske integreter, så må de selv lære at kunne tackle dansk frisprog.

2. Al begrænsning af ytringsfrihed er et skråplan – sexcensur bliver til politisk censur, og bøder bliver til indespærring, selv om det er tiltrængt politisk debat, man straffer. Det bliver fortiet af medierne og glemt. Fremskridtsfolk ønsker kun forbud mod bevislig, skadelig misinformation – og genmæle-adgang er vigtigere end straf vedr. injurie og anden bagvaskelse (som 266b-censur-loven er en del af).

3. Loven beskytter ikke danskere imod at blive forhånet af de ofte meget racistiske og arrogante muslimer, hvis bibel kræver vor død – §266b er derved i strid

med princippet om lighed for loven. Retspraksis er yderligere skæv - man beskytter bøsser mod at blive forhånet, men man beskytter ikke glædespiger mod den foragt som hattedamer på Vesterbro udviser, når de chikanerer erhvervet og skammer pigernes kunder ud.

4. At beskytte nogen mod at blive "såret af ord", udspringer af medlidenhed, som i kristne lande er blevet sygelig overdrevet.

5. §266b indgår i at godhedsindustrien ("Islam-lobbyen" - læs Glistrup & Buhl-bog med denne titel) udfører chikane mod danskerflertallet, ved at dansker-selvillid nedsættes af forvirrende, positiv særbehandling af indvandrere.

En fin analyse af lobby-arbejdet er givet i Buhls ny "Menneskeretigheder i konflikt" - her gennemgås grundigt §266b-domfældelserne i de sidste år, især de mange domme efter 1995.

Bo Warming

Ægte og falske ofre

**Henrik Jensen:
Ofrets århundrede.
(Samleren, 1998. 412 sider.
325 kr.).**

En hovedtese i historikeren Henrik Jensens skildring af det 20. århundredes mentalitetshistorie er, at efterhånden som der i vor del af verden er sket et tab af forankring i traditionelle værdier, har individet forandret sig fra at være "indrestyret" til at være "andenstyret". Det moderne andenstyrede (masse)menneske hviler i modsætning til det traditionelle menneske ikke i sig selv, det har behov for at blive bekræftet udefra hele tiden. "Det er gennem andres reaktioner han kan holde sig orienteret om hvorvidt han er på den rigtige eller forkerte side - om han er en 'god person'." At denne mentalitet er blevet så udbredt, har jo fået velkendte fatale virkninger i form af politisk korrekthed, hvor det vigtigste er ikke at falde udenfor det gode selskab.

"Masse"adfærden har dog også en positiv side i relation til nutiden, hvor det gælder om snarligst og mest effektivt at komme af med muhamedanerne. Ledende iagttagere af det moderne menneske, som Gustave Le Bon og Sigmund Freud, var enige om, at "masser er mere intolerante, mere irrationelle, mere umoralske, mere hjerteløse, og frem for alt mere uhæm-

mede end individer." Forsåvidt synes det at være "massen" og "populismen", som politikere i dag bør appellere til for at redde nationen. Men vel at mærke er det ledelsens opgave at fastholde den nationale kurs, hvor massen (via massemedierne) alt for let svinger over i et modsat standpunkt, før opgaven er løst.

At det i sidste instans altid er den foragtede "massementalitet", der dukker op til overfladen i en presset situation, på jagt efter syndebugke, indikerer om noget farligheden i et multikulturelt samfund, der forsåvidt kan have mere fatale konsekvenser i samfund med "moderne" end med traditionelle mennesker. Som Freud skrev i 1915: "Hvorfor egentlig nationer skulle foragte, hade og afsky hinanden, og det selv i fredstider, er et mysterium. Jeg kan ikke forklare hvorfor det er sådan. Det er som om at når det handler om et antal mennesker, for ikke at sige millioner, så bliver alle individuelle moralske egenskaber udsløjet og kun de ældste, mest primitive og rå mentale attituder bliver tilbage." Eller som kollegaen Fritz Wittels skrev til Freud på dennes 70-årsdag: "Man kan opelske fællesskabsfølelsen som et ædelt kim, men narcissismens storm vil uafslædig feje den væk. Menneskene bliver ikke bedre og kan ikke blive bedre. Deres natur er bestialsk. Alt håb ligger i at menneskenes samfundsmæssige indretninger vil blive bedre." Den bedste "samfundsmæssige indretning" må pga. menneskets natur siges at være homogene nationalstater bag sikre grænser - uafklarede minoritets-spørgsmål synes at have været en hovedårsag til verdenskrigene, så hvorfor skabe endnu flere tvistepunkter, som det søges gjort med bl.a. den aktuelle fremmedkurs?

Som alternativ til det moderne masse-samfund gennemgår Jensen "kommunitaristernes" løsningsmodel, som synes at være et klassisk eksempel på både at ville blæse og have mel i munden; et naivt venstrefløjsprojekt som helt sætter sin lid til en konfliktfri åndelig regeneration, øjensynligt uden at ville tage de nødvendige forholdsregler mod de meget reelle ydre fjender, som truer. Svært at skelne fra alskens 68'er utopier, "Oprør fra Midten" o. lign.

Kommunitaristen ligner Ernst Toller, revolutionsleder og øverstkommanderende for Bayerns "røde hær" efter Første Verdenskrig. Jensen refererer følgende sige samtale mellem Toller og en af hans bekendte, Tilla Durieux: "Hvor blev jeg overrasket da Toller en dag opsøgte mig i uniform med rødt armbind. De fjendtlige tropper var ganske vist i betænkelig nærhed af byen. 'Toller', sagde jeg, 'De er dog pacifist'. - 'Vi har heller ikke

tænkt os at skyde', svarede han, 'vi vil fange de fjendtlige soldater, tage våbnene fra dem, gøre dem bekendt med vore idéer og derefter sende dem tilbage igen.' - 'Stakkels idealist', sagde jeg, 'men hvad hvis den hvide garde skyder?'"

Samme naivitet og manglende konsekvensovervejelser synes at være realiteten hos nutidige kommunitarister og nationalsindede, der blot ser indvandringsmodstanden som en form for "åndskamp", hvor brodden primært rettes mod landsmænds mentalitet, ikke mod de ydre fjender. Mentaliteten bør i hvert fald ikke (og kan næppe heller) vendes i kontemplativ-traditionalistisk retning; hvad der er fornødent nu er vækkelse - i velforstået egeninteresse - af en national begejstring som svar på de moderne udfordringer, dog uden den moderne ironiske distance: Som begejstringen, der blev følt selv af den europæiske "elite" ved udbruddet af Første Verdenskrig, hvor "en tændt national masse pludselig kunne rulle sig sammen om sig selv som et pindsvin og trække en afgørende grænse over for alle andre."

Henrik Jensens fængslende og mangefacetterede skildring af det europæiske menneskes desillusionering 1914-45 forekommer ikke inkorrekt, men mærkelig inkomplet. Han bemærker (s. 349), at ideologier om abstrakte massers potens med god grund har været bandlyst i sidste halvdel af det 20. århundrede: "Når vi ser bort fra tresserne som er en historie for sig." Ikke alene ser han altså helt bort fra studentoprøret og dets konsekvenser, der er et nok så vigtigt grundlag for den herskende mentalitet ved årtusindskiftet - at hans hovedanke er rettet mod "massemenneskets forbrugerskisme" afslører, at han endog deler 68'ernes udgangspunkt og terminologi. Han ignorerer også helt 1950'erne, der dog antydede, at en selvbesindelse og tilbagevendt til den traditionelle verden var undervejs. En analyse af denne positive regenerations kuldsejling er stadig tiltrængt. Hertil ville høre en gennemgang af 68'er-ideologien, hvor konsekvenserne af de meget ægte ofre fra århundredets første halvdel helt blev overskygget af nye forkælede "ofre", som med velberåd hu spiller deres rolle for at vinde størst mulig fordel. Et af de nyeste højdepunkter i disse bestræbelser er legemliggjort i "flygtningen", som spiller på Vestens offerdyrkelse for at opnå maksimal gevinst - i et iskoldt symbiotisk forhold til modtagerlandenes godhedsindustri. At vore misforståede forsøg på at sone "ofrets århundrede" således på flere måder kan blive vor akilleshæl, synes desværre at ligge helt uden for Jensens horisont.

Peter Neerup Buhl

Æresoprejsning til fædrelandsk stridsmand

Per Stig Møller: Munk (Gyldendal, 2000. 568 sider. På tilbud til 168 kr.)

Per Stig Møllers meget omtalte levnedsbog om Kaj Munk er ikke skrevet uden et vist syn for nutidsdanskernes trang til selvforsvar, selvom levnedstegneren som konservativ folketingsmand tydeligvis ikke har kunnet eller villet sætte navn på vor tids største trusler imod danskheden: "I takt med, at globaliseringen griber om sig, styrkes behovet for at besinde sig på det nationale og nedarvede, på sin egen historie og kultur. Alt mens teknologien breder sine arme ud og kryster alle i den samme amerikanske kulturs favn, skærpes behovet for værdier og for at forstå sin egenart og fastholde sine egne traditioner. Efter kommunismens og Murens fald ligger demokratiet ikke længere i en kamp på liv og død, hvorfor Munks kritik af demokratiet for at svigte ånden til fordel for materialismen igen er blevet tilladt. Efter at etikken er vendt tilbage, har hans insisteren på det personlige ansvar, moralen og religionen fået fornyet betydning og aktualitet. Marxismens krav på underkastelse er væk, og politik er ikke længere alt. Derfor er det atter tilladt at beskæftige sig med forfattere med 'forkerte meninger'. Tiden efterlyser endnu en gang nogle højere, mere åndelige idealer."

Møller gør op med halvfjerdsernes bordømmelse af alle højrefløjsskjalde som mere eller mindre "småborgerlige" eller "fascistoide", mens stalinister som Otto Gelsted, Hans Kirk, Hans Scherfig og Martin Andersen Nexø aldrig kom til at høre et ondt ord om deres ofte langt værre udskejelser. For Kaj Munks vedkommende har det blakkede ry rødder helt tilbage i efterkrigstiden, hvilket Møller viser i den indledende del om Munks eftermæle, måske bogens vægtigste. Efter Danmarks udfrielse fra det tyske tvangsvælde ønskede samarbejdspolitikere med historikeren Hans Kirchhoffs ord at hævde sig imod modstandsbevægelsens indflydelse ved at rejse en "modbevægelse, der byggede parlamentarikerne op som frihedskæmpere samtidig med, at den diskrediterede modstandsbevægelsen". Overfor de socialdemokratiske til-

lidsmænd ytrede Vilhelm Buhl den 20. april 1945, at formålet med at dele landets styrelse med Frihedsrådet var "at skaffe politikerne en sådan placering, at de anerkendes som medkæmpere..."

Som samarbejdspolitikens store udæsker skulle Kaj Munk brændemærkes som skabsnazist eller det, der var værre, mens kommunisterne på deres side ikke kunne godtage, at en mand af den støbning kom til at kendetegne frihedskampen. Martin A. Hansen var en af de første, der mærkede sig dette efterkrigstidens opgør med Munk og hans folkeyndest. I dagbogen for 4. september 1945 melder Hansen, at "den radikal-kommunistiske halvgamle klike fra 'Kulturkampen' skal have slået Kaj Munk-myten ned. Det er tydeligt, at han er hadet af middelalderlighederne." For at få ødelagt hans omdømme udlagdes Munks tekster gerne helt vrangvendt, en kunst blandt andre Hal Koch, K. B. Andersen, Hartvig Frisch og Otto Gelsted udmærkede sig i, og eftertiden har ofte bygget tankeløst videre på disses fremstillinger. Særlig har man fremhævet den såkaldte Ollerup-tale, der senest er blevet gengivet i sin vildledende og utilstrækkelige form af Søren Mørch i hans *Den sidste Danmarkshistorie* fra 1996. Noget nyt er der dybest set ikke i al denne viden, som dog givetvis er nået ud til en hel del ellers ukyndige landsmænd gennem Møllers bog.

Det samme kan indvendes mod den øvrige bog, der sine steder er rimelig sejt at komme igennem. Som Claus Thomas Nielsen skriver i sin anmeldelse i Tidehverv nr. 1. 2001, er bogen "rodet og evindeligt gentagende. Der er ingen linie i den, ingen fremdrift, den kører snarere i cirkelbevægelser og kommer derved til på en gang at fremstå dobbelt så lang som nødvendigt og uden dybde." Denne dom kan jeg i mangt og meget tilslutte mig, men finder den dog en kende for hård, da der også er en del guldkorn at finde i Møllers bog i form af gode uddrag fra Munks skrifter og deltagelse i tidens drøftelse, f.eks. om det folkelige grundsyn, landets styre, vort værn, Sønderjylland og Skånelandene(!), kvindens stilling, fosterfordrivelse, bydannelse modsat landbolivet og endog den muhamedanske lære, som Munk, som det vel ganske uilsigtede fremgår af levnedsbogen, forholdt sig ret så vrangvilligt til. Ud fra et tidehvervsk syn kan man ikke samtykke i Kaj Munks kristentro og Jesusbillede, hvilket ikke bør få en til at glemme den nationale følge-strengthed, der unægtelig går som en rød tråd gennem hele hans virke. Som Dansk Samling-manden Harald Høgsbro skrev i 1941, var det kendetegnende for Munk, at

han bar "sit folks skæbne med sig op på prædikestolen... Han kæmpede med sit folk, og han kæmpede med Gud for sit folk. Derfor kunne hans ord svide, men der var en ydmyg mand bag ved dem."

Det er selvsagt problematisk, når Møller på tværs af denne nationalkonservative linje søger at indsnævre Munks grundtanke til det kristne kærlighedsbud, men omvendt er det godt, at han så utvetydigt gør det af med myterne om Munks "brune" tilbøjeligheder og viser, hvorledes Munk som en af de første danskere sagde fra over for Nazi-Tysklands jødepolitik, mens hans ilderygtede Hitlerildhu toppede så tidligt som 1934-35 med stykket *Sejren* fra 1936 som det store vendepunkt.

Munks mandige danskhedsforsvar bør atter blive folkeeje, og mange af hans anker mod sin dovne og jordstræberiske tid kan uden videre overføres til vore dages forhold med måske endda endnu større ret. Bogens æresoprejsning til denne fremragende, fædrelandske stridsmand tegner godt for fremtiden, hvor vi forhåbentlig vil få mere af samme skuffe. Hvem ved, når bogen om Jens Jessen, Vilhelm la Cour, Valdemar Rørdam eller Aage Møller kommer ?

Mads Kierkegaard

Ægte fjernøstlig berigelse

Christian Lindtner: Hinayana og Mahayana. (Spektrum, 1998. 227 og 254 sider. 2 x 268 kr.)

Dr. phil. Christian "Jesus er et Buddha-plagiat" Lindtner blev fyret fra Københavns Universitet, fordi han ikke var politisk korrekt. Man skal være socialist og/eller middelmådig for at begå sig i dagens danske akademiker verden.

Lindtner har alligevel fået færdiggjort forskning, der er i forlængelse af sanskritforskningen fra Rasmus "sit fædreland skylder man alt hvad man kan udrette" Rask. (Denne videnskabsmand og patriot kaldes iøvrigt psykotisk, ligesom Grundtvig, H.C. Andersen, Nietzsche og Goethe i en medicinal-fabrik-sponsoreret bog, der lige er udkommet – og al denne kritik er helt uden belæg).

Oversættelserne af de gamle buddhistiske skrifter viser sund bondefornuft og

klogt samarbejde – ligesom de gamle grækere og den kinesiske konfucianisme.

Der er meget, der tyder på, at Jesus fik afgørende impulser fra den tidlige buddhisme, og at lignelser og væsentlige anti-moselov træk er kommet fra Indien ad karavanevejene. For et parti som Fremskridtspartiet, der afskyr alle copyright-begrænsninger, er det naturligvis helt uvæsentligt, hvem der har "ophavsret" – ånd er fællesej, og alle står på skuldrene af alle. Som Gibran siger, bueskytten skyder sine pile ud og kan ikke ændre deres bane derefter. At old-jøderne og især Jesus klogt tog imod overlegen visdom fra det overlegne Indien og Kina (der gav os "arabertallene") er ikke et minus ved disse kulturbærere. At ingen gad belaste med kildeangivelser, er også uvæsentligt.

Gandhi skabte smuk syntese af kristendom og indisk tænkning, da han sagde "Bekæmp synd, ej synder" altså gå efter bolden, ikke efter manden. Buddhistisk inspireret kristendom er desuden "Den kaster første sten der selv er ren", "Slår nogen dig på højre kind, så vend venstre kind til" og især den anti-lovreligiøse befaling "Giv Gud hvad Guds er, og giv kejseren hvad kejserens er".

I kinesisk-indisk fjern oldtid opstod civilisation, der er så lykkeskabende at den spredtes til Europa – bl.a. filosoferede man sig frem til "intethed = nul" og det gav titals-system, som løgnepolitikere som Arne Melchior gør til arabisk opfindelse, fordi det kaldes arabertal!

Intet har fåreskubberne skabt – de drev blot kamelkaravaner over sletten, så Fjernøst-viden nåede til EU.

Til Israel nåede fra den tidlige buddhisme en velsignelsesrig modsigelse af jødisk lovreligion "Giv gud hvad guds er, og kejseren hvad kejserens er". Og dømmesygens hævnlov, moseloven (øje for øje, tand for tand) blev modsagt af den buddhistisk inspirerede Jesus, der sagde "Du må kun kaste den første sten mod synderen, hvis du selv er ren".

Den ytringsfriheds-begejstrede Nietzsche indså, at enguderer er intolerant og gør skade, men hyldede buddhismen som klar, umilitaristisk, kold, sandfærdig, objektiv og overlegen.

Sokrates er inspireret af old-Indiens klar-syn – og desværre også en anelse af Mellemøstens næsegrus underkastelse. Heraklit er fri af det, og har i sin benægtelse af godt og ondt stor lighed med de old-indiske vedaer.

Pia Kjærsgaard overdriker, når hun, som Silvio Berlusconi, siger, at der kun er én civilisation, den vesterlandske. Der er også Kina-Japan-Indien civilisationen, der bl.a. gav os krudt, papir, bogtryk-maskinen, og kompasset i fjern oldtid.

Hvad har muhamedanismen givet os – intet.

Dette sættes i relief af Lindtners analyser af tidlige indiske skrifter, der er udgivet som populært skrevne bøger. Siden opdagede tyske forskere, at det er fra netop buddhisterne at kristendommen har hentet de tidlige impulser, der gjorde den acceptabel og brugbar for europæere.

"Buddha siger 'smisk ikke for din velgører!'. Det skulle man prøve at sige i en kristen kirke: det ville straks rense luften for alt kristent." – Nietzsche.

Bo Warming

Virkelighedens krav

**Jørgen Kieler:
Hvorfor gjorde I det?
Personlige erindringer fra
besættelsestiden i historisk
belysning. Bind 1-2.
(Gyldendal, 2001. 411 og 382
sider. 395 kr.)**

Som reaktion på den tyske besættelse 9. april 1940 sendte den radikale udenrigsminister Munch en "protestnote" til den tyske ambassadør, sålydende: "Den Kongelige Danske Regering har gjort sig bekendt med Indholdet af de Dokumenter, som af Dem blev overrakt mig i Morges. Den har taget til Efterretning, at tyske Tropper ikke har betraadt dansk Jord i fjendtligt Øjemed, samt at den tyske Rigsregering ikke har til Hensigt ved sine Foranstaltninger at antaste Kongeriget Danmarks territoriale Integritet og politiske Uafhængighed, hverken nu eller for Fremtiden. Efter Modtagelsen af denne Meddelelse har den danske Regering under den givne Situation besluttet sig til at ordne Forholdene her i Landet under Hensyntagen til den stedfundne Besættelse. Den nedlægger dog alvorlig Protest mod denne Krænkelse af Danmarks Neutralitet."

Denne tomme og afmægtige gestus over for en "uundgåelig" udvikling kendes også i dag, hvor regeringen bedyrer, at de islamiske tropper ikke har betraadt dansk jord i fjendtligt øjemed. Dengang som i dag forholdt næsten alle danskere sig passive i lang tid, indtil de bedste måtte bekæmpe leden og skammen ved aktiv indsats mod besættelsestropperne. Dette er netop Jørgen Kielers svar på

spørgsmålet til modstandsfolkene: Hvorfor gjorde I det? Simpelthen for at kunne være i stue med sig selv – de sande ikke-stuerene er de, der af opportuniste eller pjaltethed intet gør mod de fremmede i landet. Kieler formulerer sin egen følelse, at "en aktiv indsats i Modstandsbevægelsen var det eneste rationelle middel imod håbløsheden." Alsang og besindelse på fortiden var derimod for Modstandsbevægelsen "sympatiske blindgyder, som ikke førte frem mod kampen, tværtimod." Dette må siges at være evige sandheder i national modstand: Der er altid tale om en kamp i nutiden, som må rette sig mod den fysiske fjernelse af fjenden fra territoriet – alt andet er meningsløs, pjaltet udenomssnak og socialterapi.

Som Kaj Munk skrev til Kielers søster, der havde skrupler over den militære kamp: "Brænd al den Litteratur – den er saa lige gyldig i Øjeblikket, eller en klods om Benet – og lær at bruge et Maskingevær. Det er Kristi Mening, at man skal hjælpe Enker og Faderløse, og det kan man bl.a. ved at skyde Røvere, som vil overfalde dem. Derimod er det ikke Kristendom at lade andre tage Forsvarskamp og Kval paa sig og selv sidde og gaa op i Nirvana. Det er Opium og Lastefuldhed. Bliv nu et kristent Menneske og lær at slaa ihjel i Jesu Navn."

I 1941 var de fremmede i landet med Kielers ord blevet klar over, at de ikke var velkomne, og de reagerede voldsomt ved det mindste tegn på uvilje. De ville ikke vige for forbipasserende og terroriserede forbipasserende på fortovene. Det skortede (ligesom med muhamedanerne i dag) ikke på provokationer. Som ung medicinstuderende i begyndelsen af tyverne kastede Kieler sig da ud i det illegale arbejde. Han startede i De Danske Studenter, som i begyndelsen af 1942 udsendte en erklæring, der opfordrede regeringen "til at ophøre med en Eftergivenhed, der Skridt for Skridt og derfor mindre mærkbart vil føre til Opgivelsen af Danmarks Selvstændighed". Nøjagtig den samme opfordring kunne rettes til regeringen, der i dag fører appeasement-politik over for islam.

Kieler blev efter en blændende modig indsats pågrebet af tyskerne, men selv med udsigt til sandsynlig henrettelse var han ikke benøvet eller frygtsom over for fjenden. Det viser fx følgende herlige skildring af hans bilture med Gestapo gennem København, når han blev bragt til forhør:

"Jeg sad på bagsædet i en almindelig personbil sammen med en eller to Gestapoagenter. Af og til opstod der trafikale problemer, og i sådanne situationer skældte tyskerne ofte ud til højre og venstre. Et par gange gjorde jeg dem op-

mærksom på, at det var dem, der havde overtrådt trafikreglerne. Så svor de på, at de nok skulle få ændret reglerne i dette latterlige lille land, for nu var det dem, der bestemte. En enkelt gang spurgte jeg dem, hvorfor de ikke var blevet hjemme, når de ikke kunne lide forholdene her. Da var der selvfølgelig øretæver i luften, og jeg holdt klogeligt min mund. Det var helt klart herrefolket, der indtil videre sad ved rattet. Gud hvor jeg hadede dem; men jeg var i stand til at beherske mig, fordi jeg vidste, at deres dage var talte."

Med nøjagtig samme iskolde mentalitet skal man selvfølgelig i dag møde de brovtende muhamedanere, der kræver plads og indflydelse i landet. Hvad er forskellen? For danskernes ret til at være herrer i eget hus og bestemme egen udvikling er truslen omtrent den samme. Kieler havde ikke noget ønske om at overvinde sin aversion mod tyskerne, fordi han vidste hvilke værdier de truede. I dag er den selvfølgelige aversion mod dem, der truer vort eget grundlag, kriminaliseret – men derfor ikke mindre berettiget.

Kieler overvandt heller aldrig sin aversion mod dem, der ikke kæmpede mod tyskerne, men i stedet dyrkede egen karriere og blot sikrede sig selv. Hans grufulde oplevelser i kz-lejr førte også til en afsmag for den mondæne lighedsideologi, som blev 68'ernes varemærke, idet lighed netop kun var en realitet blandt den homogene masse af udmarvede, dehumaniserede kz-fanger. For menneskelig værdighed er "frihed" og "broderskab" derimod essentielle – de værdier, som de bedste i modstandskampen var parat til at dø for. Kielers førstehåndsbeskrivelse af, hvordan mange af disse helte virkelig døde, vækker til eftertanke over, hvor lidt danskerne er rede til at ofre i dag for at frelse landets frihed. Banal familiestrid og trusler mod levebrødet får ofte barske "stridsmænd" til at blegne, mens mange i en tidligere kamp satte selve livet til.

Kielers rystende beretninger udgør en fin modvægt til den aktuelle antinationale tilsvining af modstandskampen (stikkerdrab var sandelig nødvendige!). De sætter den aktuelle kamps "risici" i perspektiv og maner til at ranke ryggen, hvis vi skal være værdige arvtagere til det, som så mange satte livet ind for at redde.

Desuden skildres i værket det åbenlyse forræderi, som samarbejdspolitikernes generobring af magten i 1945 var, hvilket vi endnu lider under. Vort politikerkleresi tror stadig på muligheden af at kunne slippe ustraffet fra at sælge ud af hvad som helst. Lad Kielers arvtagere sørge for, at de ikke længe vil forblive i denne tro!

Peter Neerup Buhl

Kapitulation over for globaliseringen

Bjarke Larsen og Flemming Ytzen (red.):

En dollar om dagen.

17 essays om danskerne, globaliseringen og verdens fattige.

(Forlaget Pressto, 2001. 288 sider. 248 kr.)

Endnu en bog, der er slået stort op i medierne som nytænkende – men som nærmere beset blot formulerer den velkendte kapitulationspolitik i stadig nye skikkelser. Indpakningen findes i 1000 variationer, men indholdet er det samme. Redaktør og radikal folketingskandidat Bjarke Larsen glæder sig: "Et lands interne anliggender er et begreb, der hører til i historiebøgerne." Han har i den grænseløse utopi fundet en hestekur til det danske folk: "Fordomsdanmark", der er sig selv nok, og som hviler trygt i sin selvopfattelse af at være verdensmester i hvad som helst, skal gennem et realitetschok og se den nye, brutale virkelighed i øjnene." Til denne virkelighed hører ikke mindst, at indvandringen angiveligt er kommet for at blive – og at vokse. Følgagtigheden over for den én gang begyndte kurs går som en rød tråd gennem bogens indlæg; man kommer til at tænke på de totalitære herskerideologiers kilde, filosofen Hegels doktrin: Det virkelige er det fornuftige. Alternativer til det globale, altomfattende system eller "Udviklingen" diskvalificeres pr. definition.

Med vellyst beskriver Hans Kornø Rasmussen fremtidens Danmark under den "uundgåelige" internationalisering: "Et langt mere modsætningsfyldt samfund, hvor den danske kultur sættes under pres, og hvor vore traditionelle værdier skal måles mod den påvirkning, der kommer udefra. Et elektrisk ladet samfund, hvor spændingerne mellem forskellige kulturer, religioner og menneskeopfattelser vil få gnisterne til at springe." Desuden et samfund med en hidtil uset ulighed. Kornø Rasmussen dokumenterer, at de vildtfremmede nu står for en fjerdedel af tilvæksten i den "danske" befolkning.

I sit indlæg afkræfter Per Stig Møller dog indirekte Kornø Rasmussens m.fl.s

yndlingsmyte om den "nødvendige" indvandring, idet en vigtig bestræbelse med Møllers ord må gå ud på at udvikle vort velfærdssamfund, så vi med færre hænder i arbejde kan sikre mindst samme kvalitet og kvantitet i velfærden, som vi har vænnet os til. Netop, lige som man har gjort i Østasien. Møller går imidlertid imod en folkeafstemning om, hvorvidt Danmark skal være multietnisk, idet det i realiteten ville betyde "etnisk fordrivelse". Yes!

Møller erkender i egen opfattelse det nationale værdi, thi "kun ved at erkende det nationale som det basale, kan vi præge det internationale". Altså det nationale er kun relevant som et trappetrin, man kan stå op på for at overskue hele verden – det er ikke værdifuldt i sig selv som det medium, enhver lever omsluttet af, som en fisk i vandet?! Kosmopolitten ligner ellers ofte en torsk, vandet er flydt fra...

Meget af bogen fyldes af lobbyister fra humanitære organisationer, fra Enhedslisten og "Attac". Med sidstnævnte som platform skriver Morten Emil Hansen om sin bevægelse: "Alle kan være med og have en mening. Samlingspunktet er vores fælles tro på at kunne forandre verden." Ja, indsigtsløse fantasier er der altid givet plads til i overmål blandt dem, der sætter den politisk korrekte tone. Med den Gode Vilje og den Rigtige Mening synes alt muligt, hvis ikke der stod onde nationalist og kapitalister i vejen: "Intet er urealistisk, hvis ellers den folkelige mobilisering er tilstrækkelig."

Til bogens efterskrift er sigende valgt nogle "visdomsord" om at ændre verden af antropologen Margeret Mead – kendt som notorisk nyttig idiot for kommunismen.

Forhv. leder af Mellemløst Samvirke Christian Friis Bach kritiserer karakteristisk, at det bliver mere og mere almindeligt, at verdens ledere har tjent formuer i det private erhvervsliv, før de kaster sig ud i det politiske arbejde. Ja, gudskelov vælges der af og til praktiske folk, som har vist deres dygtighed i realiteternes verden, i stedet for blot at være ideologer med "visioner".

I bogens nok mest realistiske og interessante indlæg påpeger leder af FN's Befolkningsfond i Kina, Sven Burmester, at størstedelen af uligheden i verden ikke skyldes vor "udbytning", men "at flere og flere mennesker bliver regeret af korrupte, inkompetente politikere og embedsmænd". I et andet indlæg illustreres i øvrigt Vestens (som regel frugtesløse) godgørelse: Europæerne fik i gennemsnit 293 dollars pr. person i Marshall-hjælp fra USA efter Anden Verdenskrig. I 1968-98 har afrikanerne i bistandshjælp fået, hvad

der svarer til 1264 dollars pr. person.

I en sammenligning mellem udviklingen i Kina og (den manglende) udvikling i Egypten argumenterer Burmester desuden overbevisende for, at kulturelle faktorer nok er afgørende for, hvordan et land forholder sig til fattigdom. De islamiske lande er blandt de nederste på listen over støtteværdige. Også journalist Flemming Ytzen må illusionsløst konstatere, at "intet steds i den arabiske verden og muslimske verden er der regeringsledere, der har taget skridt til langsigtede politikker, der kan løfte de store befolkninger ind i det 21. århundrede med udsigt til markant social og økonomisk fremgang."

Biskop Niels Henrik Arendt beretter indigneret, at han engang i Sierra Leone mødte en dansk industrimand. Mod Afrikas enorme problemer er der kun én ting at gøre, mente denne erfarne mand: at sætte pigtråd hele vejen rundt om Afrika og hænge et skilt op, hvor der står LUKKET. Arendt kan kun argumentere mod det ved at kalde det "kynisk", og at vi desuden kan lære af Afrikas "afslappethed", "tolerance" m.m. Nej! I stedet for at lære af det vildtfremmede må en civilisation trække på undertrykte facetter i sit eget grundlag; også hos os er der en rig, mere kontemplativ tradition at trække åndelig næring af. Civilisationer kan hverken materielt eller åndeligt redde hinanden, hvis de ikke vil redde sig selv.

Peter Neerup Buhl

Filmanmeldelse

Bag om solen

(52 minutter. Åbne Døre, Box 171, 6900 Skjern).

Filmen *Behind the Sun* er en nervepirrende oplevelse, der kunne nydes som en thriller, hvis det ikke lige var fordi dens handling er en kun alt for virkelig hverdag for tusinder af kristne i muhamedanske lande.

Hovedpersonen er en ung mand, Samir, der efter et studieophold i Chicago, hvor han er blevet kristen, vender tilbage til sin fødeby i Mølleøsten. Hele familien fejrer i stolthed og glæde over den succesfulde yngling, indtil de finder en bibel i hans værelse. Faderen slår, sparker og forbander ham: "Fra dette øjeblik har du ingen far, ingen mor, ingen søskende. Jeg skærer dig ud af mit liv som en kræftsvulst." Hans før så hjertelige kammerater

smider ham ud, da han opsøger dem på deres sædvanlige mødested: "Vi vil ikke have svin ind her". Hans familie, særlig hans onkel og fætre, ønsker at dræbe den frafaldne, sende ham "bag om solen". Jagten på ham er ofte dramatisk.

Ensom og forladt opsøger Samir byens kristne menighed. Man får indblik i, hvordan den evindeligt terroriseres og chikaneres af det hemmelige politi. En kirke er blevet lukket, blot fordi menigheden maleden den uden myndighedernes tilladelse. En kristen præst, der har prædikeret for nogle omvendte muhamedanere, er blevet dødsdømt, men Samir hjælper med at skaffe oplysninger om retssagen til udlandet, så internationalt pres fører til præstens frigivelse. Derefter får han endelig mulighed for at få en plads i et fly til USA, men da han – skarpt forfulgt af familien – i lufthavnen får at vide, at en præst igen er blevet taget som gidsel, beslutter han at blive i landet for at hjælpe de kristne dér.

Alle detaljer i filmen er desværre hentet ud af virkeligheden. Hvilken totalitær, altgennemtrængende og intolerant livsform islam er, skildres fint ved de rædselsfulde, ildevarslende bønneråb fra minareterne, der som et mareridt vækker Samir i hans natlige skjulesteder.

Islam indprentes de troendes nye generationer som ritualer baseret på frygt. Kontrollen er allestedsnærværende, som i Orwells "1984". Organisationen *Open Doors*, som har produceret filmen, og som på videokassetten også har en præsentationsfilm, har som hovedformål at hjælpe undertrykte kristne i den hjernevaskede, ensrettede muhamedanske verden. Forberede kristne i farlige lande til at møde forfølgelser og lidelser. Som organisationens stifter, Brother Andrew, siger, kan ingen få respekt for en kirke, der skjuler sig. Man kan ikke lade være med at tænke på de millioner af kristne, der (meget forståeligt) er flygtet fra den muhamedanske verden i stedet for som Samir at blive der og tage kampen op. Alternativet er simpelthen at acceptere skabelsen af en ren kristen verdensdel og en ren muhamedansk verdensdel – men det forudsætter vel at mærke, at vi farer frem mod muhamedanere her, som de farer frem mod kristne hos sig. Ellers vil slutresultatet blive en ren muhamedansk verden.

"Åbne Døre" har kun virket i Danmark siden 1996; bladet "Åbne Dører", som udkommer 10 gange om året med information om forfulgte kristne, er på norsk. Kristne i den muhamedanske verden har aldrig været så forfulgt som i disse år, så de har brug for denne støtteorganisation, der også kan kontaktes på tlf. 97342524 eller e-post denmark@opendoors.org.

Peter Neerup Buhl

Musikanmeldelse

Banjós Likørstue: "Gi'r du et kys?"

Fuckin' danske racister...

*Wolla min fætter, hva' sker dig med dig
Nu skal vi ha' noget fuckin' kuzz op på
Standvejen*

*I cirkelsparksbukser bar overkrop og
Schott*

*Fuck dansken racist det er mig der er hot
Imens racist leder efter flæskesværd i
sand*

*Står jeg og gir' hans fuckin' kæreste en
finger under vand*

*Får øjenkontakt med den lyshårede pige
Vinker hende hen til en fuckin' tur i 320 i
24-7-B.M.W.-3-2-0 Wolla jeg sværger min
fætter, og jeg tar' hul efter hul*

*På de lyshåret golfbaner slår vi til med
vores køller*

*Så imens dansk racist spiser svin og drikker
øl*

*Leger vi 14 dage på Kos på dametoilet
Med deres kærester der får Dürumrulle til
de er mæt*

*Så når de knepper deres kærester og hun
skriger Mujaffa når hun kommer*

Har hun helt sikkert mødt mig og min fuckin' fætter den sommer.

To unge mænd under kunstnavnet "Banjos Likørstue" lavede i år 2000 sammen med Danmarks Radio et internetspil ved navn "Perker-spillet". I dette spil – der for øvrigt lynhurtigt blev populært blandt unge mennesker – skulle man som 2. generationsindvandrer køre rundt i en BMW og samle guldkæder, "respektpoint" og danske pigetrusser op. Lynhurtigt slog den politisk korrekte elite til, hvorved "Perker-spillet" øjeblikkeligt og uden sværdslag blev omdøbt til "Mujaffa-spillet".

Nu skulle citronen selvfølgelig presses, og lynhurtigt lavede man herefter en CD, der fik navnet "Gi'r du et kys", hvorfra ovenstående smukke poesi er hentet. De unge mennesker prøver øjensynligt på denne CD at ironisere over emnet "2. generationsindvandrere kontra danskere". Ironien drukner imidlertid i platheder, sjofelt sprog og gentagelse på gentagelse over det samme dummands-tema: Danskerne er fuckin' racister
De unge indvandrere er smarte
Danskerne er fuckin' racister
De unge indvandrere har smarte biler
Danskerne er fuckin' racister
De unge indvandrere løber med de danske piger.

Lars Peter Larsen

Foreningsnyt

Uddrag af formandens beretning på det fællesnordiske møde i Århus

Vi har sat "skeen i den anden hånd" som overskrift for dette møde.

Jeg tror, at tiden er inde til, at vi kan tage skeen i den anden hånd. Verden er en anden i dag end den var før den 11. september. Terrorhandlingerne i USA var for mange en brat opvågning til virkeligheden.

Men der er intet, der tyder på, at denne forbrydelse vil få den herskende klasse til at ændre politik.

De herskende bestræber sig nu på at komme et oprør i form af stemmeskred ved det næste valg i forkøbet ved at lade som om, den nu vil gøre noget ved problemerne. Man har nu travlt med at forklare, at det ikke er islam, som er problemet, men derimod terrorismen. Som om de to ting kan skilles ad.

Den muhamedanske invasion vil få lov at rulle videre som hidtil.

Og efter en kort pause vil muhamedanerne fortsætte deres brovtende fremfærd.

Der er noget paradoksalt ved, at muhamedanerne har udråbt USA som "den store Satan".

USA har igennem mange år ført en særdeles muhamedaner-venlig politik.

USA ser gerne sig selv som den nation, der forsvaret demokrati og menneskerettigheder overalt i verden. Men USAs omsorg for demokrati og menneskerettigheder er i praksis særdeles selektiv. Man kritiserer mangelen på menneskerettigheder i f. eks. Kina. Men USA har aldrig kritiseret situationen i f. eks. Saudi Arabien, hvor menneskerettighederne undertrykkes i en sådan grad, at kvinder ikke engang har ret til at køre bil, og kristne fremmedarbejdere i Saudi Arabien kan blive straffet for at bede aftenbøn.

Da Rusland i sin tid havde indflydelse i Afghanistan, gik både piger og drenge i skole og lærte at læse og skrive. Det fik USA sat en stopper for ved hjælp af en massiv støtte til de hellige krigere. Vi ved alle sammen, hvordan menneskerettighedssituationen er i Afghanistan i dag.

USA har i årevis presset på for at få EU til at optage Tyrkiet som medlem. Uden smålig skelen til mangelen på rettigheder for kurdere og andre mindretal.

Muslimernes rettigheder på Balkan lig-

ger derimod USA særdeles meget på sinde. Takket være USAs og indforskrevne hellige krigeres indsats blev der først etableret en muhamedansk stat i Bosnien. Bosnien kvitterede ved blandt andet at udstede et pas til en vis hr. Bin Laden, så han kunne rejse rundt i Europa..

Dernæst hjalp USA muhamedanerne med at gennemføre en etnisk udrensning af 300,000 serbere fra Kosovo. Kosovo er

Harry Vinter

i dag nok det mest etnisk rene område i Europa. Overgrebene fortsætter den dag i dag under FN's overvågning.

Senest intervererede USA i Makedonien, hvor man i praksis sørger for at sikre muhamedansk selvstyre uafhængigt af centralregeringen.

Et muhamedansk Storalbanien er nu indenfor mulighedernes rækkevidde.

Man skal også lægge mærke til, hvor USA ikke intervererer. I Sudan har den muhamedanske regering i årevis ført udryddelseskrig mod de kristne i Sydsudan. Det har kostet flere millioner kristne livet. Men USA blander sig ikke.

Da det kristne Østtimor for et par år siden blev hærget af muhamedanske bander, skulle USA heller ikke have noget af at blande sig. Det gjorde til gengæld Australien.

Og efter terrorangrebene d. 11. september ser man USA liste på kattepoter og bedyre, at der ikke er nogen som helst forbindelse mellem terror og muhamedanisme.

Vi skal ikke gøre os nogen som helst il-

lusioner om USAs vilje til at forsvare den europæiske civilisation mod det muhamedanske barbari.

Tvært imod kan vi forvente at få den samme behandling som serberne fik, hvis vi vover at modsætte os den muhamedanske kolonisering og tilraning af "lebensraum".

Det mest positive, der er kommet ud af terroraktionen d. 11. september er, at der er sket en tilnærmelse mellem Rusland og den vestlige verden. Rusland nærer ingen illusioner om muhamedanernes karakter.

Jeg tror, vi kommer til at sætte vort håb for fremtid til Rusland. Og så til vore egne bestræbelser på at ændre udviklingen i EU.

Vi er øjensynlig på vej imod en bipolar verden bestående af på den ene side et "ondskabens imperium", der strækker sig fra Marokko i vest til Indonesien i øst, og på den anden side hele den øvrige verden.

Islam, muhamedanismen, er i dag en så stor trussel mod de frie samfund, at alle andre problemer blegner i sammenligning hermed.

Det faktum gør, at jeg mener, at vi bliver nødt til at justere vor strategi en lille smule for ikke at skubbe mulige forbundsfæller fra os.

Det er jo ikke kinesiske indvandrere, som udsætter danske piger for massevoldtægt. Det er ikke tyske indvandrere, som optræder som volds- og røverbander i busserne i Århus. Det er hverken norske eller svenske indvandrere, som forlanger, at slagtedyr skal rituelt mishandles, når de slages. De har heller aldrig ytret ønske om særlige gravpladser, fordi de ikke vil ligge ved siden af danskere, når de skal begraves. Og ingen andre nationaliteter eller trosbekendelser rummer en så ekstrem kvindeforagt og diskrimination som muhamedanismen.

Stort set alle udlændingeproblemer skyldes personer med muhamedansk baggrund.

Det vil formodentlig volde færre problemer at integrere en million kinesere end 100 muhamedanere i det danske samfund.

Det er derfor urimeligt at tale generaliserende om problemer med "fremmede", "indvandrere", 2. generationsindvandrere, "nydanskere" osv. Disse udtryk omfatter jo også nordmænd, svenskere, polakker, japanere og alle andre, som aldrig volder problemer.

De, som volder problemer, har det til fælles, at de er muhamedanere. Så lad os kalde dem ved deres rette benævnelse, og holde op med at bruge udtryk, som krænker udlændinge, som gerne vil være her på danskernes betingelser.

DEN DANSKE FORENING

ÅRSREGNSKAB

1. januar - 31. december 2000

Tilsvarende mener jeg også, at vi går i en fælde, når vi siger, at vi er imod et multikulturelt Danmark.

Danmark bevæger sig ikke imod et multikulturelt samfund. Danmark bevæger sig imod et muhamedansk samfund; og et muhamedansk samfund er det mest monokulturelle, man kan forestille sig.

Vi kan roligt smide vores vanetænkning overbord og tage vore modstandere på sengen med et krav om, at vi ønsker den muhamedanske indvandring bragt til ophør for at beskytte det multikulturelle samfund, som vi har i dag.

På trods af de herskendes bortforklaringer, så ved de fleste i dag udmærket godt, at det er muhamedanismen, der udgør den største trussel mod det frie samfund, både nationalt og globalt.

For muhamedanerne i Europa kom terroraktionen i USA for tidligt, for europæerne kan stadig nå at vågne op og vende udviklingen.

Terroraktionen har ændret det mentale klima, og i det lys tror jeg, at det er på tide, at vi viser os på banen igen med en åben og udadvendt profil.

Men det skal ske med omtanke. Det skal ske med saglig præsentation af fakta, og uden brug af ord, som støder nogen og forhindrer dem i at forstå budskabet.

Vort stærkeste argument er, at vi har haft ret i alt det, vi har advaret imod igennem foreningens 14 årige eksistens.

Vor modpart, som hævdede, at indvandringen udelukkende handlede om kulturberigelse og et stort farverigt fællesskab, tog fejl.

På vor hjemmeside har vi en samling af de pip-udtalelser, som vor modpart benyttede sig af for en halv snes år siden. Brug dem flittigt i den offentlige debat.

Tiden er inde til at tage skeen i den anden hånd. I styrelsen er vi parate til at tage skeen i den anden hånd og køre en mere udadvendt profil.

Men vi kan ikke gøre det alene.

Det kræver, at alle I, der sidder her, og mange andre, som ikke sidder her, selv går i gang.

Fra styrelsens side kan vi hjælpe medlemmer i lokalområderne med at komme i kontakt med hinanden. Vi stiller også gerne med foredragsholdere og igangsættere.

Det er nødvendigt, at vi organiserer os på lokalt plan. Der skal overalt i fædrelandet være kredse, som sørger for bestilling af mødelokaler, bearbejdning af den lokale presse, uddeling af løbesedler osv.

Hvordan man kommer i gang, fremgår af vejledningen på side 31. *H.V.*

Indtægter:

Kontingenter og bidrag	460.331
Vundne retssager	25.000
Aktieudbytter	16.698
Renteindtægter m.v.	4.388
Indtægter ialt	506.417

Udgifter:

Porto	65.928
Gebyrer	5.063
Kontorartikler og kuverter m.v.	8.096
Telefon, telefax	18.408
Bogtrykker	238.836
Møde-, rejseudgifter og kurser	22.214
Sagsomkostninger	0
Annoncer, internet	24.364
Sekretariat/ regnskabsafdeling	76.500
Småanskaffelser og reparationer	0
EDB-udgifter	5.670
Kursregulering m.v.	0
Andre omkostninger	35.804
Afskrivning tilgodehavender m.v.	0
Afskrivning inventar	13.334
Udgifter ialt	514.217
Årets resultat	-7.800

BALANCE pr. 31. december 2000

Aktiver:

Likvide beholdninger	461.799
Værdipapirer	286.371
Inventar	75.558
Diverse tilgodehavender	57.500
Aktiver ialt	881.228

Passiver:

Egenkapital:	
Saldo, primo	874.738
Overført resultat	-7.800
Egenkapital, ultimo	866.938
Skyldige omkostninger	3.750
Anden gæld	10.540
Gæld i alt	14.290
Passiver ialt	881.228

Revisionspåtegning

Jeg har revideret det af styrelsen udarbejdede regnskab for perioden 1. januar til 31. december 2000 for Den Danske Forening. Jeg har udført revisionen i overensstemmelse med almindeligt anerkendte revisionsprincipper med henblik på at opnå en begrundet overbevisning om, at årsresultatet er uden væsentlige fejl og mangler. Likvide beholdninger er afstemt med foreliggende dokumentation. Revisionen har ikke givet anledning til forbehold.

Hellerup, den 29. juni 2001, PC-REVISION GENTOFTE, Peter A. Christensen, Registreret revisor, FRR

Kontingentforhøjelse

Medlemskontingentet har siden starten i 1987 været 100 kr. pr. år. I de første år var det tilstrækkeligt til at dække udgiften til trykning og udsendelse af Danskeren. Men trykning og porto er steget i pris og de 100 kr. er derfor ikke længere nok.

Når vi har kunnet holde kontingentet på et så lavt niveau i så mange år, er grunden udelukkende den, at mange medlemmer har indbetalt betydeligt mere end 100 kr. pr. år. Det siger vi tak for.

Men det er i længden uholdbart med et medlemskontingent, som ikke dækker omkostningerne. Styrelsen har derfor be-

sluttet at hæve kontingentet til 200 kr. pr. år fra og med næste år. Det er procentvis en stor stigning, men foreningen har netop på grund af sin nationale karakter i modsætning til de talrige indvandringsfremmende organisationer ingen offentlig støtte og må derfor klare sig med sine medlemmers kontingenter og forskellige bidrag. Så vi håber, at der er bred forståelse for denne beslutning.

Tilsvarende hæves prisen for abonnement uden medlemskab fra 125 kr. til 250 kr. pr. år.

Styrelsen

Skeen i den anden hånd?

Lokalforeninger er en forudsætning for mødeaktivitet

”Hvorfor holder Den Danske Forening ikke flere møder”, lyder et hyppigt stillet spørgsmål.

Det simple svar er, at det gør foreningen ikke, fordi der ikke – med få undtagelser – er nogen i lokalområderne, der arrangerer nogen.

En undtagelse er Den Danske Forenings Vennekreds i Århus, som fornyligt afholdt seminar. I Århus har medlemmerne nemlig stiftet en lokalforening.

Det var en nødvendig forudsætning for at kunne holde seminaret. Den nye folkeoplysningslov kræver nemlig, at en forening skal have hjemsted i en kommune, før den kan få lokaler stillet gratis til rådighed. Den Danske Forening har officielt hjemsted i København. Alle andre steder er det nødvendigt at danne en lokalforening, hvis man vil have mødeaktivitet.

Hvad gør man ?

Man finder sammen med nogle andre medlemmer og stifter en lokalforening. Foreningen skal have mindst 5 bestyrelsesmedlemmer, hvoraf 1 fungerer som formand, 1 som næstformand og 1 som kasserer.

Dernæst skal der være nogle foreningsvedtægter, der skal indeholde

- Foreningens navn og hjemsted.
- Foreningens formål.
- Kontingentets størrelse
- Optagelses og udmeldelseskriterier

Der skal desuden være en paragraf om, at foreningens øverste ledelse er generalforsamlingen, samt en paragraf om afholdelse af en årlig generalforsamling med de sædvanligt benyttede dagsordenpunkter. Bestyrelsens størrelse og sammensætning samt dens opgaver og virke skal have et par paragraffer, ligesom vedtægtsændringer og betingelser for foreningens ophør skal med i vedtægterne.

Lokalforeningens oprettelse samt vedtægterne og en liste over bestyrelsens medlemmer skal indsendes sammen med et andragende til kommunen om godkendelse efter den nye folkeoplysningslovs regler.

Er formaliteterne i orden, vil man få en bekræftelse fra kommunen på, at foreningen er godkendt.

Dernæst kan man gå i gang med at søge om gratis lån af et offentligt lokale til sin mødevirksomhed.

Hvordan finder man sammen med de andre medlemmer?

Det skal vi nok hjælpe med fra centralt hold. Når blot der er en initiativtager, kan foreningen sende et brev til medlemmerne i den pågældende kommune og bede dem om at kontakte initiativtageren. Man kan så aftale at mødes og ved fælles hjælp få formaliteterne bragt i orden. Fra hovedforeningen sender vi gerne en kyn- dig person ud som fødselshjælper.

Det, der skal til nu, er, at så mange initiativtagere som muligt retter henvendelse til

Den Danske Forening; enten til box 411, 8100 Århus C eller til danskeren@danskeren.dk.

Så skal vi nok ved fælles hjælp få skeen flyttet over i den anden hånd.

Nu venter hele styrelsen spændt på at få en bunke henvendelser fra de mange medlemmer, som har efterlyst flere møder!

Vi vil betragte hver en henvendelse som en julegave, vi har ønsket.

Harry Vinter

Folmer Reindel er død

Efter kort tids sygdom er Folmer Reindel afgået ved døden i en alder af 74 år.

Folmer Reindel er nok bedst kendt som den første advokat, der vandt en sag mod den danske stat ved Menneskerettighedsdomstolen - den såkaldte Hauschildt-sag. Dernæst var Folmer Reindel en ivrig fortæller for, at domstolene burde være uafhængige af justitsministeriet, - at dommerne burde udnævnes af en anden instans.

Folmer Reindel var med i Den Danske Forening fra den første begyndelse i 1987. Han blev tidligt foreningens advokat i en række injurie-sager, som han vandt på stribe, og i 1991 indtrådte han i foreningens styrelse. Han trak sig fra styrelsen i 1999, idet han fandt, at foreningen var blevet så bange for at optræde markant, at den var blevet tandløs. Men han fortsatte som juridisk konsulent, og som sådan stod han ikke blot til rådighed for foreningen som sådan. Han var også altid parat til at give et råd til medlemmer, som henvendte sig med et problem.

Folmer Reindel veg hverken tilbage for at stille sommerhus eller advokatkontor til rådighed, når det var påkrævet i sagens tjeneste.

Der var format over Folmer Reindel. Han ville have gjort sig som godsejer i en hvilken som helst Morten Korch-film. Men han vil især blive husket for sin venlighed og jovialitet - og for sin rappe røde MG.

Harry Vinter

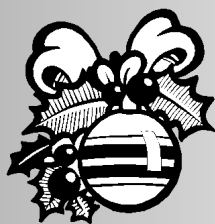

Årets julegave!

Alle numre af Danskeren fra starten i 1987 til og med 2000 kan nu købes indbundet i tre smukke bind.

Et detaljeret register bag i hvert bind gør bøgerne til værdifulde opslagsværker.

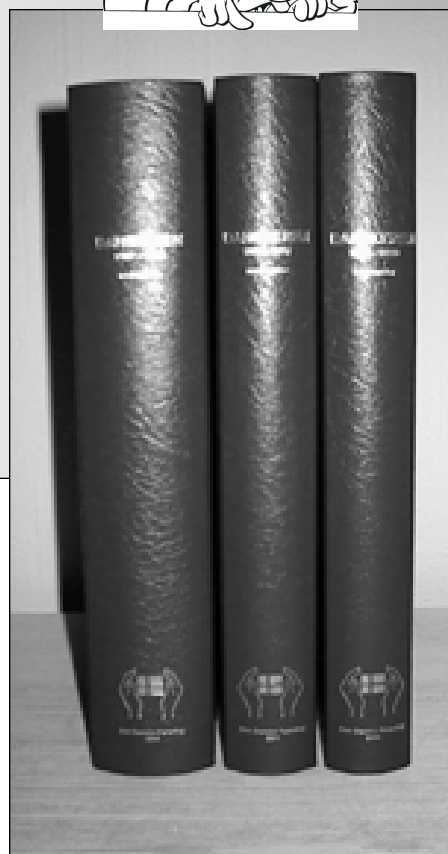
Bind 1 omfatter årene 1987 – 1993

Bind 2 omfatter årene 1994 – 1997

Bind 3 omfatter årene 1998 – 2000

**Hvert bind koster
625 kr. frit tilsendt.**

Beløbet indsættes på foreningens girokonto nr. 454-7551 med angivelse af de ønskede bind, hvorefter de straks vil blive fremsendt.

DANMARKSFONDEN **AF 5. MAJ 1995**

Den Danske Forenings styrelse administrerer *Danmarksfonden af 5. maj 1995*, der er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag kan indsættes på foreningens girokonto.

Indmeldelses- og bestillingskupon

- Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 200 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af Danskeren, til Foreningens adresse eller på dens postgirokonto 454-7551.
- Jeg ønsker mere information om Den Danske Forening.
- Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet Danskeren (250 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m.m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

*Kuponen bedes indsendt til:
DEN DANSKE FORENING, Postboks 411, 8100 Århus C.*